AH, BDC!

BANDA DESENATĂ CRAIOVEANĂ

30 de ani

Cristian Ciomu
Marian Mirescu

Valentin Iordache
Viorel Pîrligras

Galeria "Vollard"

22 iunie – 5 iulie 2012

Ubi BD ibi patria

• AH, BD! magazin BD editat de SyndiCART
• nr. 20, iunie 2012 Craiova
• Expozitie "BANDA DESENATA CRAIOVEANA"
• 56 de pagini A4
• coperta I: afisul expozitiei realizat de Viorel Pirligras
• concept & DTP: Marian Mirescu

• nr.1 "BDC" - Premiul pentru debut editorial al Asociatiei ART12 (Paris)
"Retrospectiva saloanelor e simpatică. Si îti multumesc pentru locul pe care mi-l acorzi..." (Pierre Pascal)

• nr.2 "Fantastic" - Premiul ARSFan pentru cea mai bună revistă
"Grafica si machetarea revistei împreună cu povestirile de calitate impresionează un cititor avizat." (Sandu Florea)

• nr.3 "Scoutisme"
• nr.4 "Valentin Iordache"
• nr.5 "Cherchez la femme"
• nr.6 "GENERATII I"
• nr.7 "GENERATII II" „Fete de la Musique et de la Bande Dessinée"
• nr.8 "GENERATII III" - III BD CRAIOVA 2000
"Comentariile de subsol cu paragrafe din scrisorile mele sunt foarte bine găsite si ilustrează perfect spiritul în care a fost creată povestirea A Graveyard Tale." (S.F.)

• nr.9 "FANTASTIC 01" - Premiul pentru cel mai bun editor - Salon BD Constanta 2001
"În conditiile dificile în care nu există practic sprijin pentru miscarea BD voi reusiti să publicati AH, BD! ceea ce este într-adevăr remarcabil." (S.F.)

• nr.10 "COMICS TEST" Nominalizat la premiile ROMCON 2001 Iasi
"Sunt super revistele!...Sunt sincer impresionat!..." (Ovidiu Bufnilă)

• nr.11 „IV BD CRAIOVA 2002"
"Cred că fanzinul si-a găsit formula grafică ideală deoarece ultimele numere au acelasi nivel calitativ ceea ce este semnul cel mai sigur de profesionalism.(S.F.)

• nr.12 "DRACULA 2002"
"You do a great job. I'm impressed!" (Dusan Reljic)

• nr.13 "BD Craiova 03" 2003
"Fanzinul a facut un mare pas inainte atat din punct de vedere grafic cat si al accesibilitatii lui pentru un public din strainatate, care nu a avut pana acum prilejul sa cunoasca evolutia BD romanesti contemporane." (S.F.)

• nr.14 "Illustrator of tha future - Adrian Barbu" 2004
Adi Barbu, in elita ilustratorilor, la Los Angeles. Suntem elitisti cu toata lumea, iata! :)

• nr.15 "Marian Mirescu dessine des Aberrations" 2004
"Avertisment: ABERATII e un numar mai altfel... Mi-a placut. Chiar daca titlul i se potriveste manusa :)" (Eduard Pandele)
"Eu am vazut ce a copt Marian acolo. Inca prins de intilnirea cu Moebius si visand la France... Eu cred ca merita mai mult decit un Ah BD netiparit ce e acolo." (Daniel Rizea DARIZ)
"AH,BD! nu e comix, nu e manga, nu e underground... AH,BD e BD!!! Si va oferi intotdeauna o shansa celor ce vor sa fie luati in seama ...if they are REAL enough!" (Cristian Loghin CORTO)

• nr.16 "Valentin Iordache" 2004 - editie upgradata 2006
"Marquezul roman. Al nostru. Al oltenilor." (Viorel Pirligras)
"Poate cel mai original si liber desenator." (Nicolae Florin Radu SPOITORU)

• nr.17 "AH, BD! et son Rahan surprise" 2008
"...Este un fanzin roman... superb ilustrat de catre desenatorii romani. Pe scurt, un superb collector, ce nu trebuie pus la indemana oricui..." (www.rahan.org)

• nr.18 "13" 2009
"Exceptional volum!" (Alexandru Ciubotariu)
"AH, BD! is one sexy bitch!" (Eduard Pandele)

• nr.19 "Monstri" 2010 patru editii
1. editie trilingva (engleza, franceza, sarba) "Salon Stripa" Beograd - Festivalul International BD de la Belgrad (ed.VIII)
"J'ai bien aimé les histoires. Je trouve que MONSTRES est un très bon projet, et je te souhaite du succes et un peu de chance, car il faut un peu de chance non seulement dans le monde de la BD, mais dans la vie aussi" (Enrique Sanchez Abuli)
2. editie franco-engleza "Salon International BD Constanta"
3. editie franco-engleza "Salon European BD Bucuresti"
4. editie in limba romana

• "AH, BD!" © Marian Mirescu
• *O.P.4, C.P.1471, Craiova 200890*
• e-mail: ah_bd@hotmail.com / ahbd.syndicart.net
• ISSN 1454-6094

www.grafiprint.ro
Tel.: 0741.97 14 63

Un eveniment organizat
de Clubul SFVA Craiova şi
Casa de Cultură a Municipiului Craiova
"Traian Demetrescu"

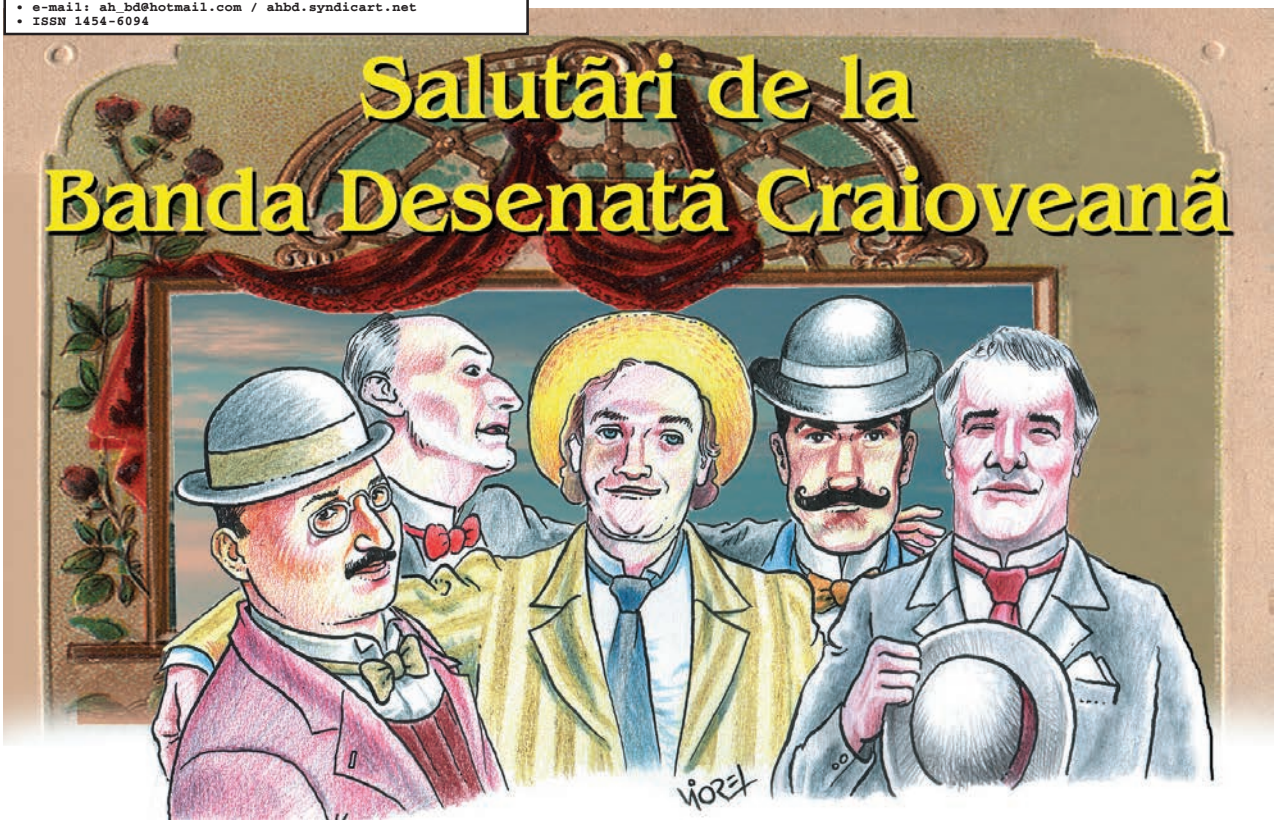

Banda Desenată Craioveană şi SFVA mulţumesc pe această cale directorului Alexandru Stuparu de la CCM Craiova pentru sprijinul dezinteresat şi entuziast

Banda Desenată Craioveană

un strip în patru casete

(scenariu de Viorel Pîrligras)

(Introducere în afara casetelor) Cred că Banda Desenată Craioveană s-a constituit într-o frumoasă seară de toamnă 1982, când drumul meu s-a intersectat cu cel al lui Marian Mirescu. *(Boing!)* Ne ştiam de vreo şapte ani, activasem la cineclubul Casei Studenţilor şi realizasem împreună un film de desene animate. Ne împărtăşisem încă de atunci pasiunea pentru benzi desenate, iar discuţiile pe marginea colecţiilor de Pif-uri atingeau cote emoţionale ce depăşeau simplele relatări „tehnice". Stagiul militar rupsese legăturile cu Marian, apoi nimerisem în alte lumi şi alte experienţe, între care SF-ul juca un rol important, aşa încât reîntâlnirea cu Marian a avut loc pe fondul unui nou cenaclu SF pe care-l înfiinţam în acel moment cu o parte din nemulţumiţii cenaclului „Henri Coandă". „Victor Anestin" (SFVA pour les connaîsseurs) avea un patron nou – Clubul sindicatelor Electroputere – care ne promitea decontarea deplasărilor la manifestările de gen, sală de şedinţe şi editarea unui periodic *(Youpiiii!)*. Marian a răspuns imediat chemării mele şi s-a aflat printre membrii fondatori. Din acest motiv, ponderea grafică, mai ales cea BD, a devenit foarte importantă în noul cenaclu. O mulţime de personaje cu talent grafic s-au perindat prin SFVA. Dumnezeu ştie de unde-i racola Marian, cel mai probabil de la Casa Studenţilor – devenită ulterior al doilea patron al cenaclului. La mulţi nu le mai ştiu nici numele, mai ales că dispăreau repede, după câteva încercări creative timide. *(Zooou!)* Pelerinajul la cenaclu avea să aducă totuşi noi membri în gruparea BDC: cel mai interesant era de departe Valentin Iordache, un autor care şi-a format o solidă operă BD, apoi un tânăr pasionat de BD, colecţionar şi cititor, pe nume Dodo Niţă.

Caseta 1: Marian Mirescu era miezul reactorului BDC. Dezbateri, eseuri, analize, fanzine – lui i se datorează toată acea activitate febrilă care îl urmăreşte şi astăzi. Din punct de vedere creativ este un perfecţionist, fiind unul dintre puţinii desenatori care îşi refac – uneori perpetuu – planşele şi scenariile. *(Houmph!)* Marian Mirescu şi-a creat un univers BD propriu, plecând de la cel clasic şi tradiţional de pe piaţa occidentală. Astfel, în viziunea sa, Pif devine Zorrel, Tintin devine Tetin, C.Arnal devine Profesorul Kanal. Lor li se alătură dinozaurul Bebe, influenţat fără îndoială de succesul de piaţă al Jurrasic-Park-ului, puştiul Tetin - apărut în perioada când fiul său se afla în etapa de tetină, şi extraterestrul Prz – antimodelul clasicului ET. Totuşi, cel mai pregnant personaj al său a rămas până în ziua de azi Bulă, un hâtru cu rădăcini populare care se pliază atât de bine pe specificul caracterului naţional. *(Booom!)* În ceea ce priveşte tehnica de execuţie, nu exagerez cu nimic când afirm că Marian Mirescu este un maestru al liniei, un vicios al exerciţiului grafic. Planşele sale exprimă bucuria desenului şi produc acea încântare estetică privitorului. Marian Mirescu este un Grafician.

Caseta 2: Totuşi, adevăratul artist BD al grupului rămâne Valentin Iordache. Fără să beneficieze de o cultură exhaustivă din domeniu, fără să urmărească propagarea creaţiilor sale către cititori, Valentin Iordache a desenat aşa cum a respirat, aşa cum a fumat sau cum a băut celebra bere booonă craioveană: în mod firesc, cotidian aproape, tratând banda desenată ca pe un exerciţiu al minţii şi al mâinii, desene de care se descotorosea apoi, dăruind originalele membrilor grupului. N-a exploatat personaje, dar a creat personaje memorabile: Johann, micuţul căruia îi plăceau stelele, Herta, cea cu ochii de aur, Hans, păpuşarul cocoşat, sau Erji, mireasă în perspectivă! *(Argh!)* Valentin Iordache a excelat însă cel mai bine în nararea poveştilor BD, tratate într-un stil grafic personal şi uşor de recunoscut. De un umor aflat câteodată la limita emoţiilor adânci, a presărat istoria BDC cu poveşti inefabile, precum „Sfânta dictatură populară", „Cântecul lui Foaie-verde", „Eram tineri", „Halta din Strehaia", dar mai ales seria caragialeană „Le mitocain roumain", apărută în Academia Caţavencu. Singurul care a avut o personală BD pe simeze, Valentin Iordache este Marele Autor. *(Chapeau!)*

Caseta 3: Pe Cristian Ciomu îl cunosc de prin '72, cred, când, elev fiind, publica în revista liceului „Nicolae Bălcescu" (actualul „Carol I"), benzi desenate realiste cu daci şi oameni primitivi *ŕ* la Rahan. Admiraţia mea faţă de el a crescut şi când i-am văzut creaţiile publicate în „Cutezătorii" din acei ani, lucrări de altfel premiate. A urmat o elipsă creativă în viaţa sa *(ZZZZZ!)*, timp în care, deşi era dominat de muzică şi arhitectură, n-a părăsit lumea BD şi a rămas un cititor înfocat al producţiilor occidentale, cu precădere. După Revoluţie, a îndrăznit din nou să publice. În ciuda faptului că opera sa nu este foarte vastă, a reuşit să creeze poveşti memorabile. Cine ar putea uita oare povestea plină de dramatism „Moartea lui Decebal"? Notoriu este şi personajul său – Prichindel, un personaj excelent, în ciuda faptului că nu a fost exploatat la justa lui valoare. Numele personajului a constituit şi obiectul unei reviste pentru copii la care a colaborat şi Marian Mirescu. Mai târziu, Cristian Ciomu a fost adoptat tacit de către BDC cu care a activat pe diferite paliere, de la rubrica „BD-file(s)" susţinută în revista „Autograf MJM", până la excelentele reprezentaţii muzicale din care amintim „Balada lui Corto Maltese". *(Pom-pom-pom-pom!)*

Caseta 4: Despre mine este şi uşor şi greu să vorbesc, mai ales în termeni laudativi. Este uşor pentru că am făcut toată viaţa benzi desenate, este greu deoarece creaţiile n-au reuşit întotdeauna să comunice în bune condiţii tehnice cu cititorul. Este uşor pentru că am avut aceleaşi repere ca cele ale colegilor împătimiţi:

influența BD-ului occidental între care se remarca pregnant Pif, evadarea în SF; greu deoarece, ca să-mi fac publice creațiile, trebuia uneori să-mi creez proprii suporți publicistici – reviste sau cărți. *(Aieeee!)* Am în palmares câteva mii de stripuri, mai ales cu un personaj canin numit Oscar, un alt personaj – Fergonautul – a fost destul de popular în anii '80, iar pe Haplea l-am „moştenit" de la genialii săi creatori Nicolae Batzaria şi Marin Iorda. În rest, mai multe zeci de povestioare publicate în reviste de tot felul, trei cărți BD: „Escală pe Tobra", „Lumi paralele" şi „Caragiale - Schițe". Banda desenată a fost întotdeauna pentru mine modalitatea de a spune poveşti. Iar viața mea a fost, cu mici excepții, o adevărată bandă desenată.

(Considerații pe manşeta scenariului) Aş fi nedrept să rezum Banda Desenată Craioveană doar la cei patru expozanți, cei patru sunt doar vârful activității grupului, cei care au lăsat în urmă personaje sau poveşti viabile. Din BDC pot face parte mulți alți creatori BD craioveni care au activat la un moment dat în mirifica galaxie bidimensională: Nicolae Florin Radu aka „Spoitoru'", Cristian Loghin supranumit „Corto" sau Alexandra Dan – majoritatea discipoli ai lui Marian Mirescu. Regretul meu în ceea ce-i priveşte este că nu au fost suficient de insistenți în a lăsa în urmă poveşti BD sau personaje consistente; potențial şi talent aveau, tenacitatea le-a fost deficitară. Molipsit de emulația grupului, scriitorul Mircea Liviu Goga a făcut şi el la un moment dat benzi desenate: o barocă poveste autobiografică, într-un grafism halucinant. *(Paf!)* Dar, pentru că BD este viață, iar viața este BD, lucrarea sa a pierit, exorcizată în favoarea unei lumi mai bune. Sau măcar mai liniştite.. Dar Banda Desenată Craioveană n-a însemnat doar creatori. Un student din anii '80, mare consumator BD, avea să participe cu mult entuziasm la acțiunile cenaclere ale BDC. Dodo Niță avea marea calitate de a insufla încredere mem-brilor grupului – în general pesimişti, ca mai toți creatorii –, dar şi de a contabiliza realizările, până la creații nesemnificative, sugestionând şi autosugestionându-se despre măreția benzii desenate româneşti, în realitate un gen de nişă cu public restrâns, care nu prea tentează editorii. *(Floosh!)* EL nu-şi va abandona visele şi va deveni ulterior un cunoscut organizator de saloane BD naționale sau internaționale, cutreierând meridianele şi paralele BD şi pozând în „papă al benzii desenate româneşti". *(Zbang!)*

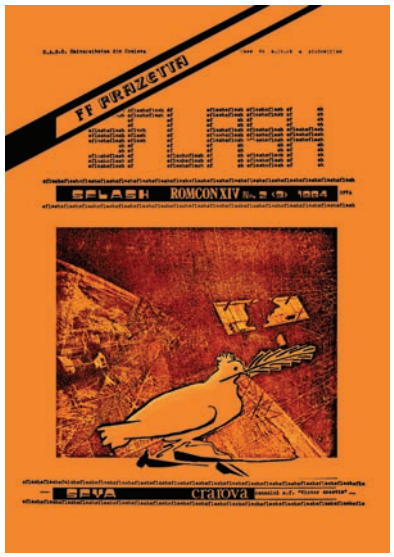

SFLASH, "revista" SFVA (nr.3)

(Încheiere în stil Lucky Luke, cu siluete pe fundal de apus de soare) Banda Desenată Craioveană a împlinit 30 de ani. Nu mă întrebați când, nu ştiu când au trecut anii... Ce vă pot spune este că 30 de ani nu înseamnă un capăt de drum, ci doar o vârstă. Şi încă una ținând de palierul tânăr, dar matur în gândire, dacă raportăm la femeia lui Balzac *(Tiiit!)*. Şi poate că această expoziție era necesară ca să marcheze definitiv un jalon

Toamnă târzie. 1982. Împreună cu Marian Mirescu şi alți membri ai noului cenaclu SF "Victor Anestin" - SFVA

Fanzin de tranziție "Henri Coandă"-"Victor Anestin", realizat de SFVA

Cristian Ciomu

Un fel de CURRICULUM VITAE BD

Totul a început în 1965 când aveam 10 ani şi am ținut prima oară în mână o revista “Vaillant Le Journal de Pif”. Am fost fascinat de acestă înşiruire de casete cu desene care spuneau poveşti minunate.

Prin 1967, în spațiul românesc, apare revista săptămânală “Cutezătorii”, care publica o planşă BD pe ultima pagină şi care se alătura revistei lunare “Luminița”, unde apăreau 2-3 pagini de BD. Cred că am ajuns repede la concluzia că este prea puțin BD produs în România şi mi-am propus să-mi încerc şi eu puterile. Prima mea bandă desenată – “Sfântul” – a preluat personajul din serialul cu acelaşi nume, în mare vogă atunci la TVR, iar un unchi, medic stomatolog, care picta, m-a încurajat să merg mai departe. Aveam un prieten – Emil Gherman din Câmpia Turzii – de aceeaşi vârstă cu mine, care avea şi el pasiunea BD şi trei ani am corespondat împreună, în fiecare scrisoare fiind una sau două planşe BD format A4, color. Astfel, am realizat peste 100 de planşe, un exercițiu foarte util de creativitate, iar tehnica desenului a evoluat simțitor. În 1970 am început să public BD în revista “Licăriri” a Liceului Nicolae Bălcescu din Craiova unde eram elev: “Moartea lui Decebal” a apărut în numerele din 1970 –71, iar “Pământul a gemut” în 1972.

În toamna anului 1970, revista “Cutezătorii” a organizat, împreună cu revista “Pif”, primul concurs BD din România, cu personajul Colegul Minitehnicus – un robotele desenat de C.Arnal, părintele lui Pif, la care am obținut o mențiune, diploma fiind semnată în original de C.Arnal. Asta mi-a dat curaj şi speranțe.

În vara lui 1971, “Cutezatorii” a organizat al doilea concurs BD, cu titlul “Eroi contemporani”, la care am trimis trei planşe desenate în manieră comică, iar “Cei 7 prieteni” a fost prima planşă publicată dintre cele sosite în concurs.

Am primit Premiul Intâi (un aparat de radio cu tranzistori) la secțiunea “Eroi din zilele noastre”. Ulterior, s-a mai publicat o planşă cu “Doduță” şi am primit o solicitare de a trimite noi desene, care au fost publicate. Am primit ca premiu o minge de volei... Eram fericit şi plin de speranțe.

În vara lui 1972 am făcut o vizită la redacția “Cutezătorii”, cu o mapă de planşe BD sub braț. Redactorul Ioan Donca m-a primit cu amabilitate, a reținut câteva planşe, dar mi-a dezvăluit că BD-ul se loveşte de mari probleme la revista “Cutezătorii”. Aripile mele de creator BD s-au pleoştit. Eram convins că în Romania nu va exista niciodată o revistă autohtonă dedicată BD-ului care să concureze cu “Pif” şi mi-a dispărut orice dorință să mai produc BD-uri de sertar.

În 1990, la jumătate de an de la revoluția română, cea care a rupt barierele cenzurii comuniste şi a deschis porțile țării spre libertăți nesperate, eram de 10 ani arhitect la IPJ Dolj şi într-o zi m-am trezit cu vizita unui fost coleg de liceu, profesor la Palatul Copiilor, care, împreună cu alți colegi, dorea să editeze pe cheltuială proprie o revistă pentru copii. Amintindu-şi de BD-urile mele din revista liceului, mi-a propus să le public în noua lor revistă. “Prichindel” nr. 1 a apărut la finele anului 1990 şi avea 24 de pagini, din care 15 erau BD-uri: “Moartea lui Decebal” în 6 planşe redesenate, deoarece originalele vechi nu mai existau, “Extratereştrii” – un BD de sertar – 4 pagini) şi l-am creat pe Prichindel – personajul care dădea numele revistei, un mic clovn-magician pus pe şotii, ce se confrunta cu prietenul Biluță-Corcodel în aventuri şi gaguri. Din păcate, tirajul destul de mare al primului numar – peste 10.000 de exemplare – a avut o distribuție greoaie, fapt care a descurajat grupul de profesori-editori şi l-a determinat să renunțe de a mai continua cu numărul 2 al revistei din care deja pregătisem coperta, gagul cu Prichindel şi Corcodel, Extratereştrii (continuarea, planşele 5-8), Lumea lui Athum – 3 planşe refăcute, “Pământul a gemut” din ’72 şi am mai desenat un BD nou în 4 planşe, inspirat din vechile mituri dacice denumit: “Moşule”.

Salonul BD din 1993, organizat la Casa Studenților din Craiova, mi-a oferit ocazia să-i cunosc pe Dodo Niță, Valentin Iordache, Marian Mirescu (colaborator

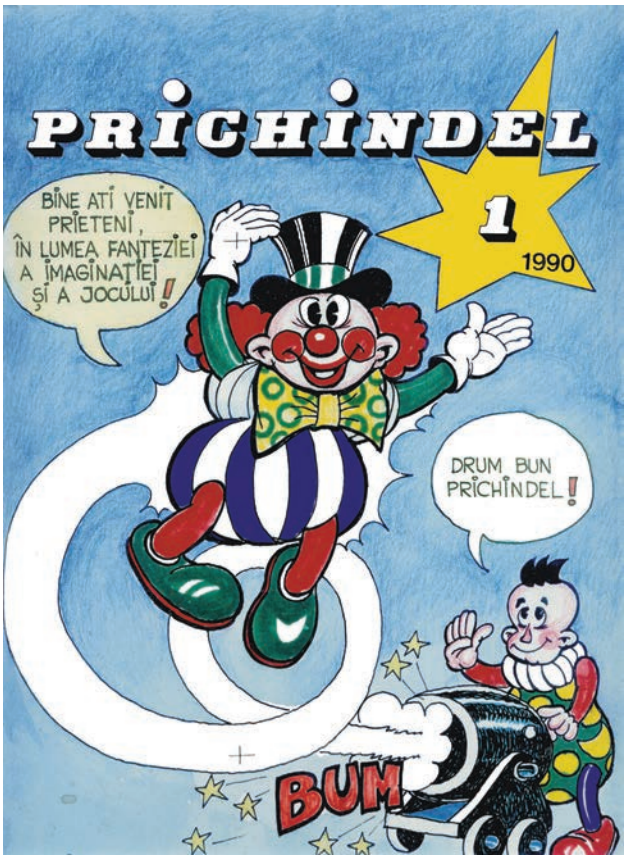

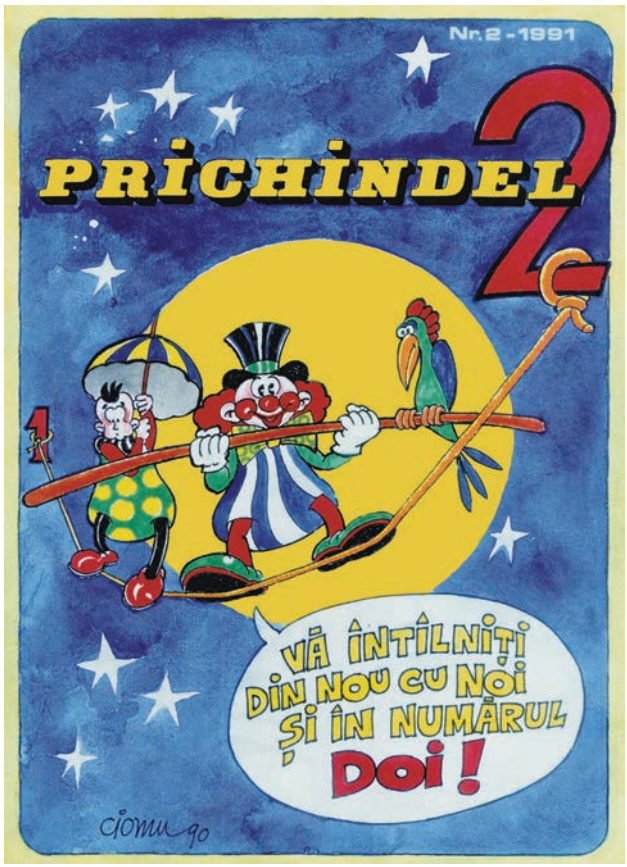

la "Prichindel" cu BD-ul "Super Baby"), care, împreună cu Viorel Pîrligras pe care deja îl ştiam, alcătuiau gruparea Banda Desenată Craioveană, cu o activitate intensă în domeniul BD-ului înca din anii '80 şi colaboratori activi la suplimentul saptămânal "Mini Azi", dedicat integral BD-ului românesc, editat de ziarul "Azi". Prin ei am pornit şi eu o colaborare la "Mini Azi", publicând acolo lucrările mai vechi şi mai noi. Din păcate, suplimentul "Mini Azi" a fost doar o şcoala bună pentru noua generație de tineri autori, dar insuficient ca să reprezinte pentru generația mea o revistă importantă de calitate, tradiție şi continuitate în BD-ul românesc.

După 1995 am încetat producția desenată, dar am rămas admirator fidel al artei BD, participând anual la Saloanele din Romania, unde erau invitați mari autori, iar în anii 2002 şi 2003 am fost chiar organizator şi gazdă al unui astfel de salon.

Ca o activitate complementară, am mai realizat "Balada lui Corto Maltese" – un omagiu adus marelui Hugo Pratt, unul dintre cei mai mari autori BD din toate timpurile, cu o muzică originală suprapusă peste imagini proiectate din opera maestrului şi pe care am prezentat-o în octombrie 2000, în variantă live, la Teatrul Național din Craiova, iar apoi în octombrie 2005, în variantă electronică – PowerPoint-CD la Salonul Internațional de la Constanța.

Banda Desenată Craioveană, care m-a primit cu bucurie şi respect în rândurile sale, reprezintă marea speranță că într-o buna zi să mă aşez din nou la masa de lucru pentru a reînnoda firul creației BD-urilor pe care le simt în suflet şi în gând, dar nu am găsit încă determinarea să le aştern pe hârtie.

Poate acest moment mult aşteptat va veni chiar acum, în 2012, prin această expoziție retrospectivă însoțită de un catalog care însumează unele dintre cele mai reprezentative lucrări ale acestui grup.

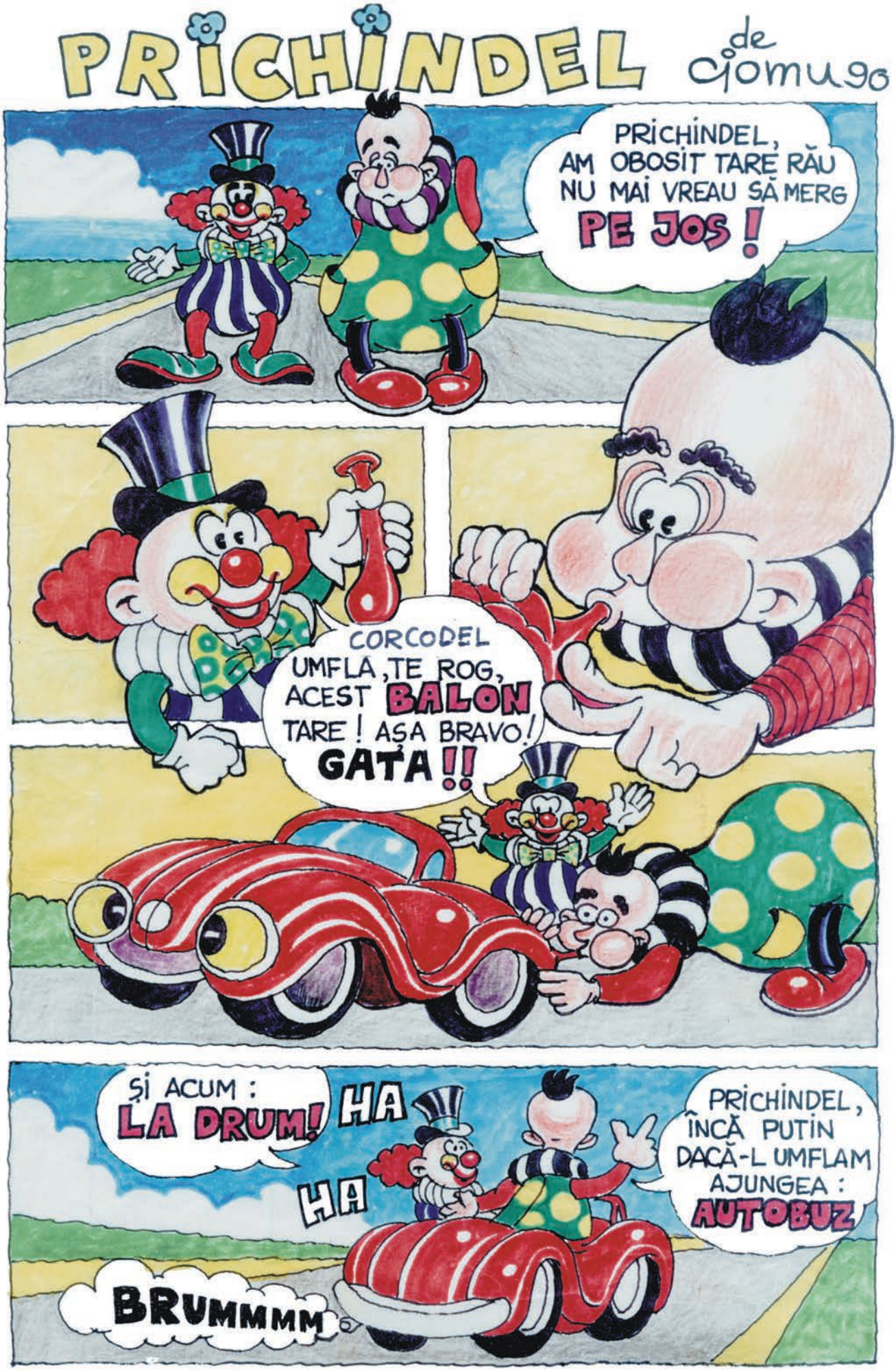

Prima planşă cu acest personaj apare în revista care-i poarta numele – „Prichindel” nr. 1 –, din păcate şi ultimul tipărit şi pus în traista lui Moş Crăciun, fratele capitalist al comunistului Moş Gerilă – cel care nu iubea prea mult banda desenată.

PESCUIT BUCLUCAS[1]

Cristian Ciomu

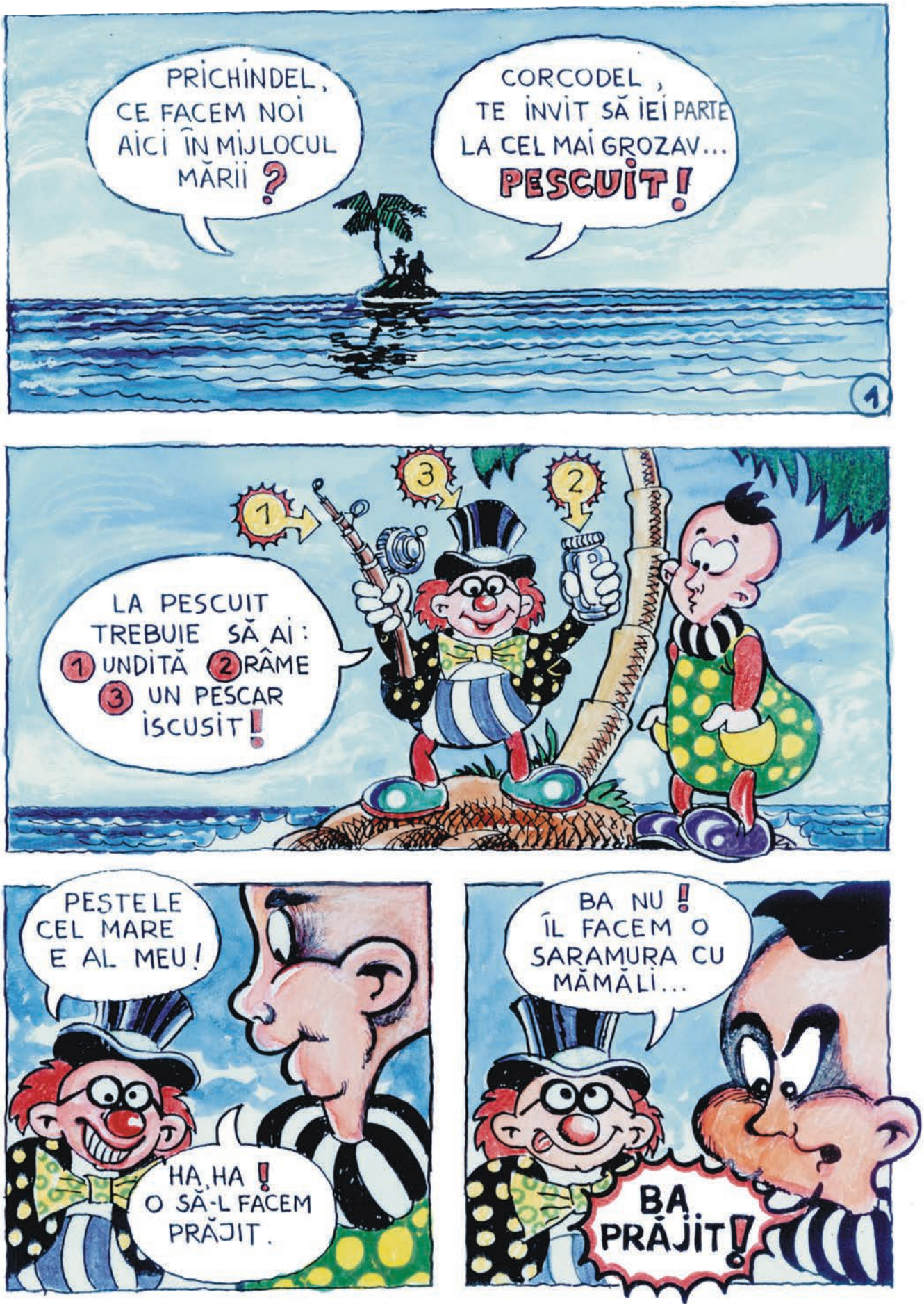

Este o BD din 1995, în trei planşe desenate într-o singură noapte, înaintea Salonului internațional de bandă desenată de la Braşov – acolo unde mergea cu submarinul şi căpitanul Nemo.

Prima apariție – în alb/negru şi format A5 – a fost într-un *Magazin Estival BD*, alături de alte câteva povestiri comice, unele cu tentă erotică, ceea ce m-a amuzat grozav deoarece Prichindel primea astfel prima sa lecție de... „educație sexuală”.

PESCUIT BUCLUCAS[3]

Cristian Ciomu

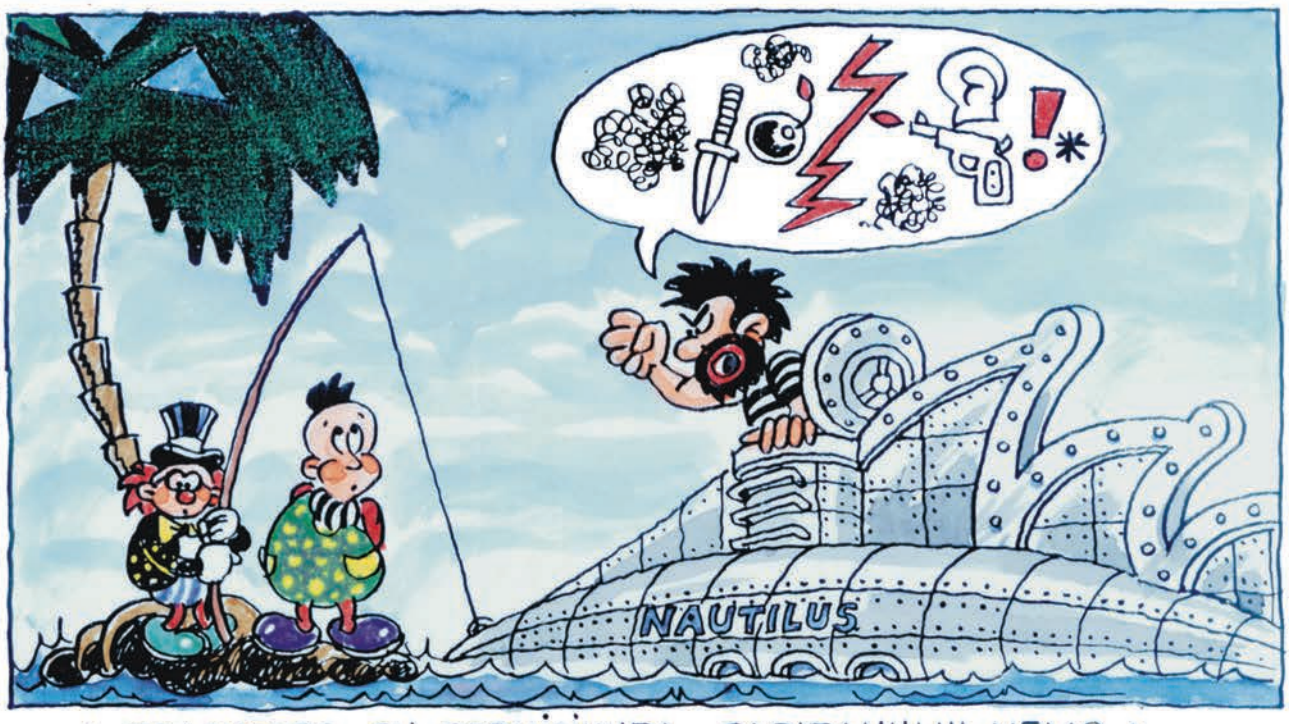

* TRADUCERE CU PERMISIUNEA CAPITANULUI NEMO :
„- PESCARI DE DUMINICĂ ! VĂ ARĂT EU CE ÎNSEAMNĂ SĂ MĂ ÎNTÂRZIAȚI CÂND MĂ GRĂBESC SĂ AJUNG LA SALONUL B.D. DE LA BRAȘOV ! "

3

A doua apariție – varianta color, format A4 – a fost în celebrul „Mini Azi”, unde în sfârşit şi-a găsit locul binemeritat, alături de alte planşe făcute de copiii de la cercul BD al lui Sorin Anghel din Bucureşti

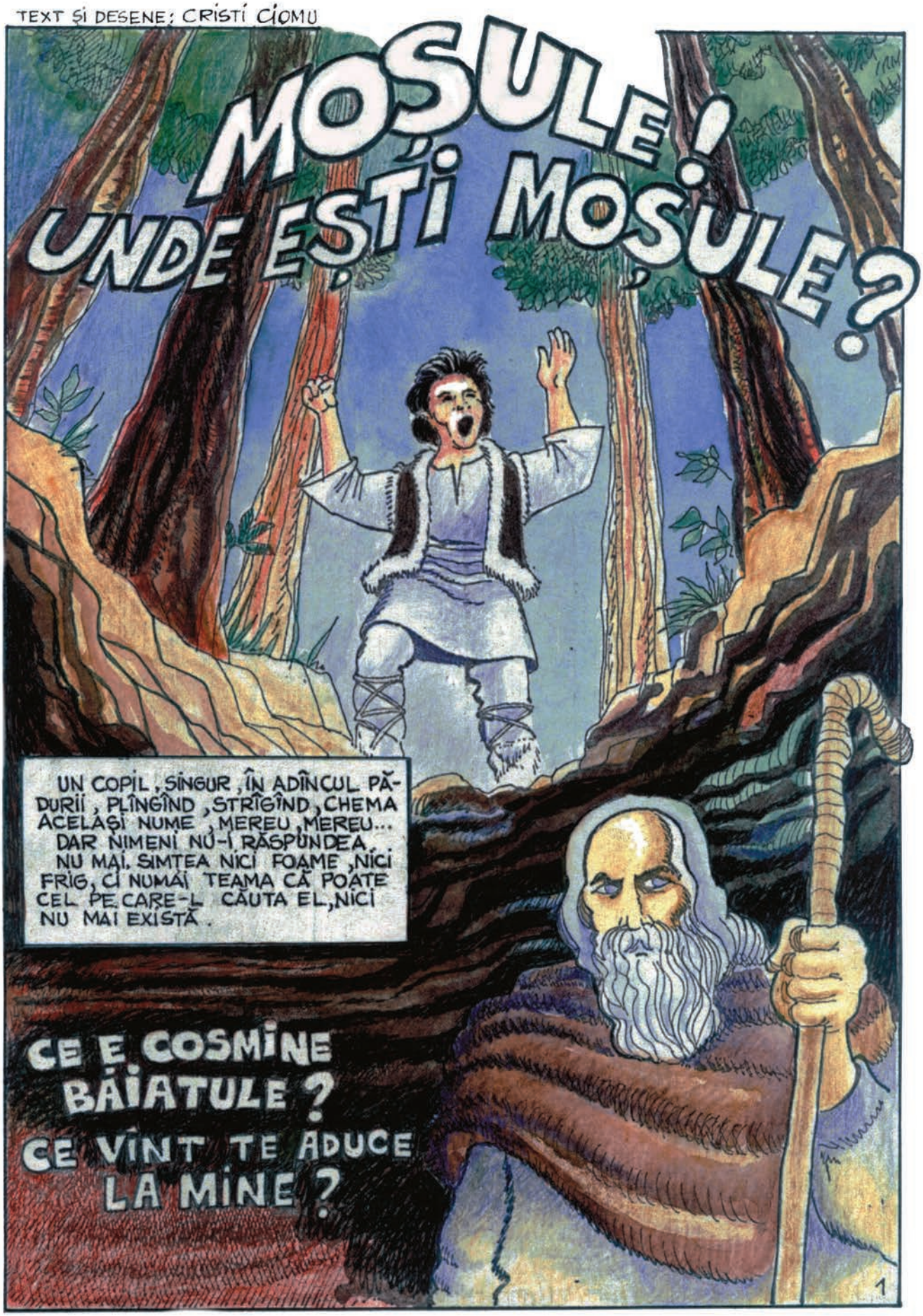

„Moşule!” este o bandă desenată în patru planşe, pregătită în 1990-91 pentru revista „Prichindel” nr. 2, care din păcate nu a mai apărut, din cauza unei distribuţii deficitare. În cele din urmă a fost publicată în „Mini Azi”, în două numere, cu „va urma”, câte două planşe pe număr.

Voiam să fie o BD „mai altfel” – casetele nu mai sunt delimitate, intră unele prin altele, iar povestea curge prin secvențe largi – fiecare planşă apare ca un desen unitar.

Planşa trei a fost expusa în expoziția „77 de ani de BD” – Bucureşti, iunie 2011, şi apoi la Centrul Belgian al BD de la Bruxelles – octombrie 2011 şi e cea mai dramatică şi mai dinamică din poveste, deoarece prezintă secvența când lupii, la comanda moşului, se reped din bezna nopții spre duşmani şi-i fac praf.

Planşa patru restabileşte misterul de la început. Moşul nu există, lupii s-au topit în noapte, iar lupta finală o duce copilul, cu tatăl său care ține în mână toiagul magic al moşului, lovind năpraznic duşmanul, nu ca să-l omoare, ci doar să-l facă să nu uite.

© Ciomu 91

Dragă prietene de pe Marte,

Sînt pionierul Valentin Iordache de pe Terra. Planeta mea este mare şi frumoasa. La noi înfloresc ştiința şi cultura. Pe planeta mea ştiința rezolvă toate necesitățile omului. Sînt în clasa a III-a şi învaț pentru a deveni un renumit om de ştiință. Am note mari la Cunoştințe despre ştiință şi tovarăşul comandant instructor de detaşament m-a ales pe mine să scriu o scrisoare unui pionier de pe planeta prietenă Marte.

Pe planeta mea ştiința produce mari descoperiri în toate domeniile. Cea mai mare descoperire despre care ne-a vorbit tovarăşul este cercetarea psihică a microuniversului. În vechime, încă înainte de anul 2000, a început ascultarea curenților electronici. Mai tîrziu au aparut aparatele de selecție din aceşti curenți a biocurenților. În anul 2514 s-a selectat un singur flux, de numai doua secunde şi a fost înregistrat. Redat cu încetinitorul, s-a dovedit a fi fluxul psihic de o viață al unui om de ştiință de pe electronul

Odata cu această ilustrație desenatorului pe bandă

Valentin Iordache

va prezentăm, în premieră absolută, The Making of:

ascultat. S-au aflat multe date importante despre civilizațiile care înfloresc pe diverşi electroni. Mai ales s-a descoperit faptul ca oamenii de ştiință de pe elctronul ascultat cercetaseră şi ei lumea noastră, într-un mod foarte ingenios. Au folosit cîmpurile magnetice ale galaxiilor lor cu lentile şi au descoperit că universul lor se termină la o distanță uriaşă. Folosind cîmpurile magnetice ale ultimelor galaxii au reuşit să privească în lumea noastră!

Timp de mii de generații au înregistrat sunetele şi imaginile care le parveneau, pînă cînd s-au acumulat un număr îndestulător şi pînă au descoperit modalitatea de a le relua cu repeziciune pentru a le face inteligibile. Apoi au descifrat limbajul. Înregistrarea în clar a fost un eveniment special în viața acelor lumi minuscule. Iar noi am aflat şi faptul de viață surprinşi timp de mii de generații, de locuitorii de pe electron. Închipuieşte-ți, un pămînteam văitîndu-se doctorului că soția lui făcea ceva.

Tovarăşul ne-a spus că această mare realizare a ştiinței noastre a fost continuată de multe altele. Ne-a explicat că subiecții de pe electroni simt cu o coadă deasupra capului fluxul psihic atras de noi. Interesant, mi-am spus pentru că şi eu, încă de cînd eram mic, simt deasuprea capului un fel de atracție. S-ar putea ca şi noi să fim interceptați de oameni de ştiință dintr-o lume în care noi sîntem electronii. La noi de mult timp se lucreaza la aparatul care să ne permită dialogul cu civilizațiile de pe electroni. Pînă îl realizăm noi poate îl realizează şi cei mai mari decît noi.

Eu voi creşte şi voi devei um om de ştiință de renume şi vreau să realizez aparate cu ajutorul cărora să începem marele dialog al universului care, după cum se ştie încă din antichitate, este infinit.

Aştept să-mi scrii, draga prietene, despre realizările ştiinței de pe planeta ta. Sper să ne vedem la vară cînd vom termina, prin muncă patriotică, nava "Vacanța" cu care vom face excursii pe planetele prietene.

Adresa mea este: 74562 str. Mironov, cartier Hobana, 9012-Mirescu, Romania, Terra

Tot inainte!

*Valentin**

*In corespondenta dintre Marian si Valentin s-a strecurat si aceasta scrisoare deturnata...in 3 mai 1986

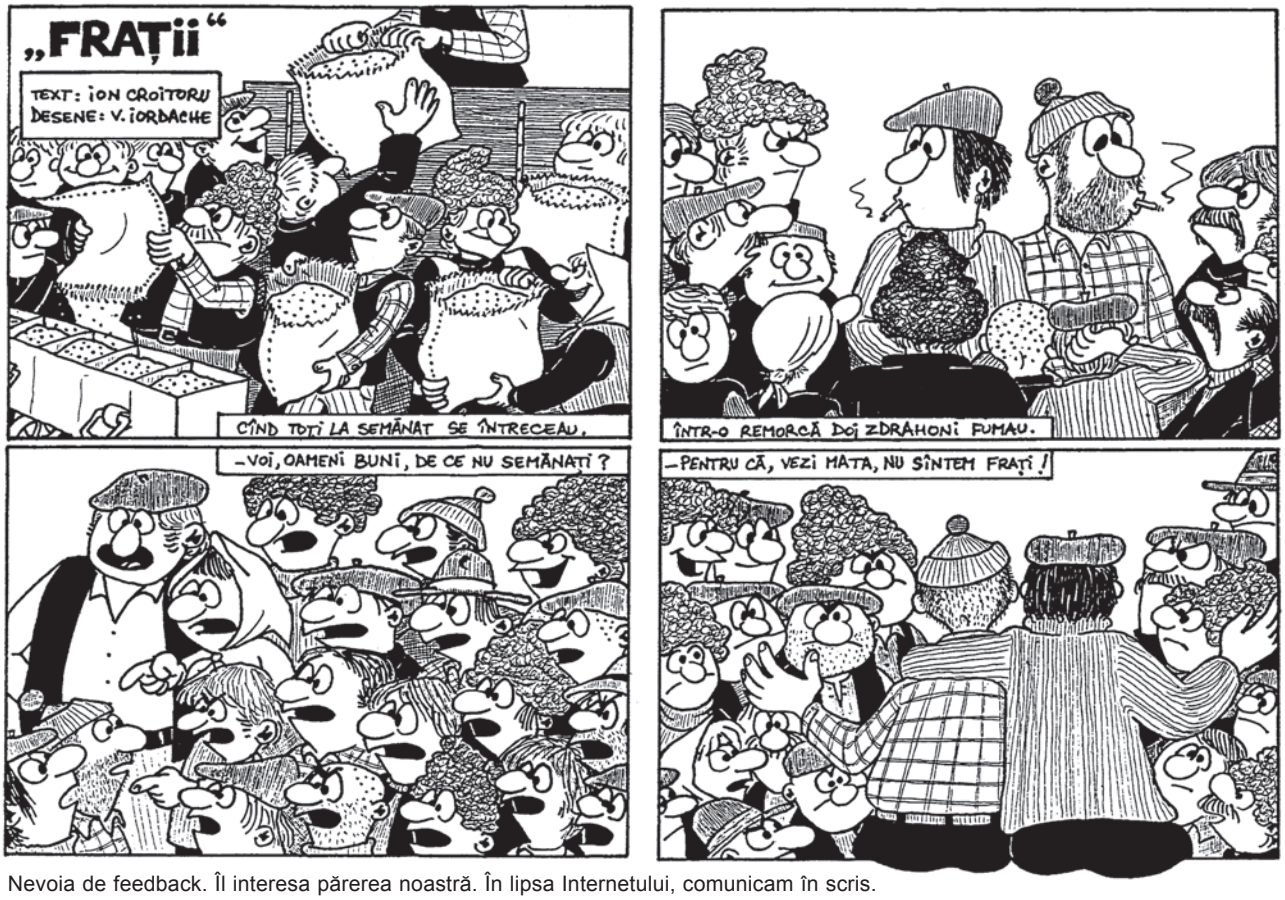

Nevoia de feedback. Îl interesa părerea noastră. În lipsa Internetului, comunicam în scris.
Voia sa publice şi se întreba daca "intră sau nu intră", pentru a afla şi părerile altora şi pentru a arata şi a se "lăuda" prietenilor.
Disponibilitatea pentru colaborare: aici, un exemplu de lucru pe textele altora (în special poezii!)

afisul expoziției lui Valentin Iordache organizată de clubul **SFVA** in 1984

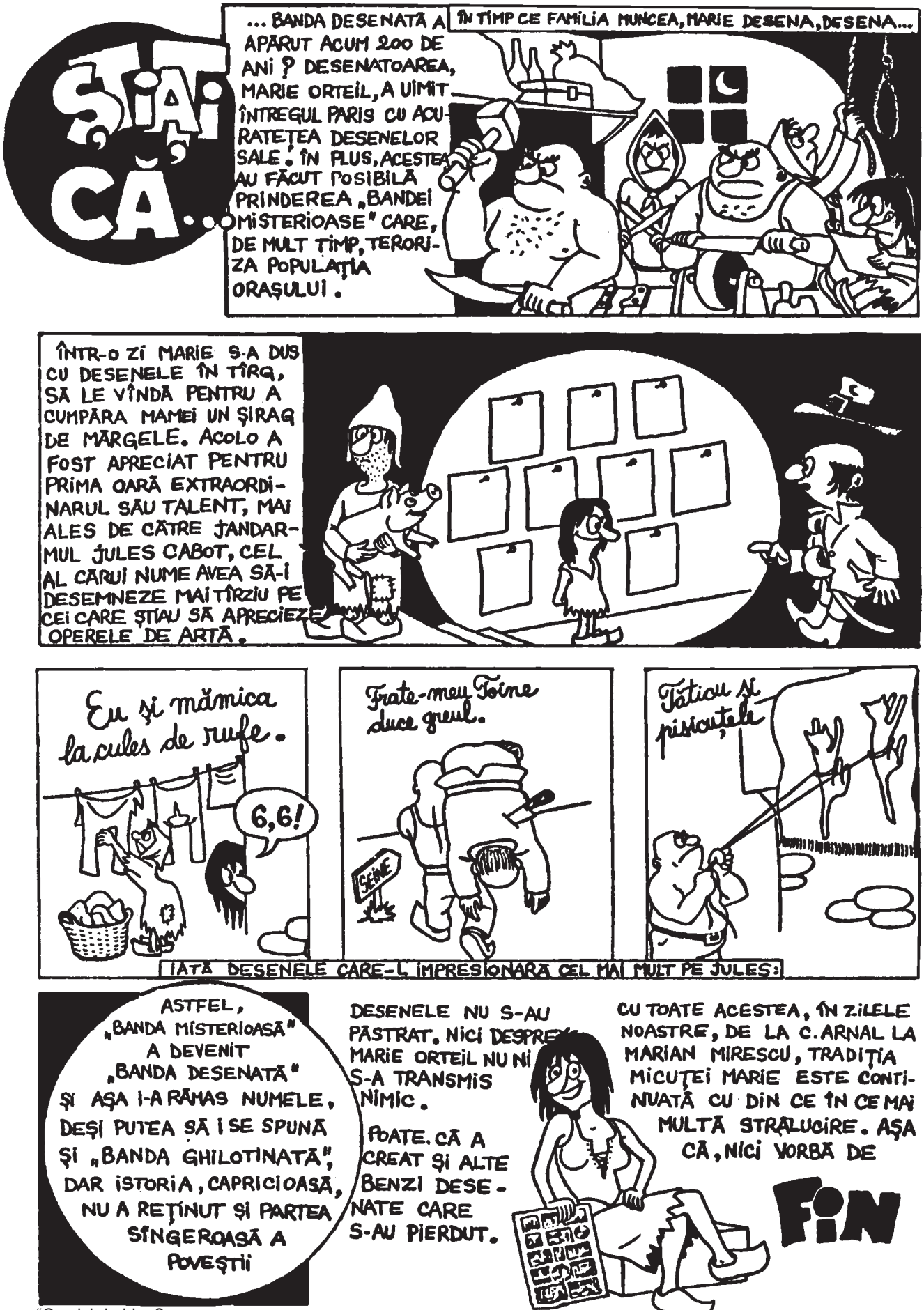

"Ce zici de idee? ...
Ţi-am pomenit numele în ultima casetă şi n-aş vrea să te superi. N-o lua în nume de rău. Ia-o cu voioşie, ca pe o poanta veselă... Deocamdată am o nouă idee, cu unul care se aruncă de la etaj. În cel mult o săptămînă ţi-l trimit..."

ŞTIAŢI CĂ...

... DERBEDEII AU ÎNVADAT ISTORIA IEŞIND DIN B.D.-URI ?

B.D. VALENTIN IORDACHE

DA, DA. LA 18 MAI 1909, FRANÇOIS LORRAIN, UN NEAMŢ DIN NANCY, NEŞTIIND CUM SĂ NUMEASCĂ ÎN NOUA LIMBĂ FILMELE SALE DESENATE, LE SPUSE **DER B.D.**

ÎAR PERSONAJUL BENZILOR DESENATE, HASSAN ENGYUL, ERA UN TÎNĂR MĂTURĂTOR EMIGRANT CARE SALVA VIEŢI ŞI FECIORII, REGĂSEA BANI PIERDUŢI, INFORMA POLIŢIA ŞI-I BĂTEA PE CEI CARE DISTURBAU SOMNUL BRAVULUI CETĂŢEAN GERMAN.

FRANCEZII DE DINCOLO DE MOSELLE RÎDEAU CU LACRIMI ŞI-L POMENEAU MEREU PE TURCUL DERBÉDÉ.

ÎAR BEIZADEAUA MOAMAR, ADUCÎND DE LA PARIS UN NOU NEPOT SULTANULUI, CU CHIAR 13 ANI ÎNAINTEA DETRONĂRII, I-L ÎNCHINĂ NUMINDU-L BAYBURT DERBEDDEH.

PE TÎNĂRUL B.D., REVOLUŢIA KEMALISTĂ L-A ADUS ÎN SURGHIUN LA MOŢĂŢĂI. ŞI IATĂ-L LA CAPŞA PĂLMUIND UN GARDIST ŞI STRIGÎNDU-I „EU NU CHIOPEC DOMUZ, EU DERBEDEU!"

ÎAR NOI AM RÎS, ŞI-AM RÎS! ŞI VORBA S-A ÎNTINS, PORNIND DE LA ÎNTÎMII CAPŞEI PÎNĂ LA CHIULANGIII DE LA SFÎNTU SAVA.

DEUNĂZI ÎMI SPUNEA UN PRIETEN, AMBASADORUL NOSTRU LA RABAT, CĂ A AUZIT UN BEDUIN ZICÎNDU-I ALTUIA „BEH DERBEDEH ULEH!"

BIET CUVÎNT! TATĂL ÎN GROAPA COMUNĂ LA BIRKENAU, ANONIMI ÎMPROŞCÎNDU-L PE LA COLŢURI, BEDUINI RETEZÎNDU-ŞI JUGULARELE. DAR EL TRĂIEŞTE, DERBEDEUL!

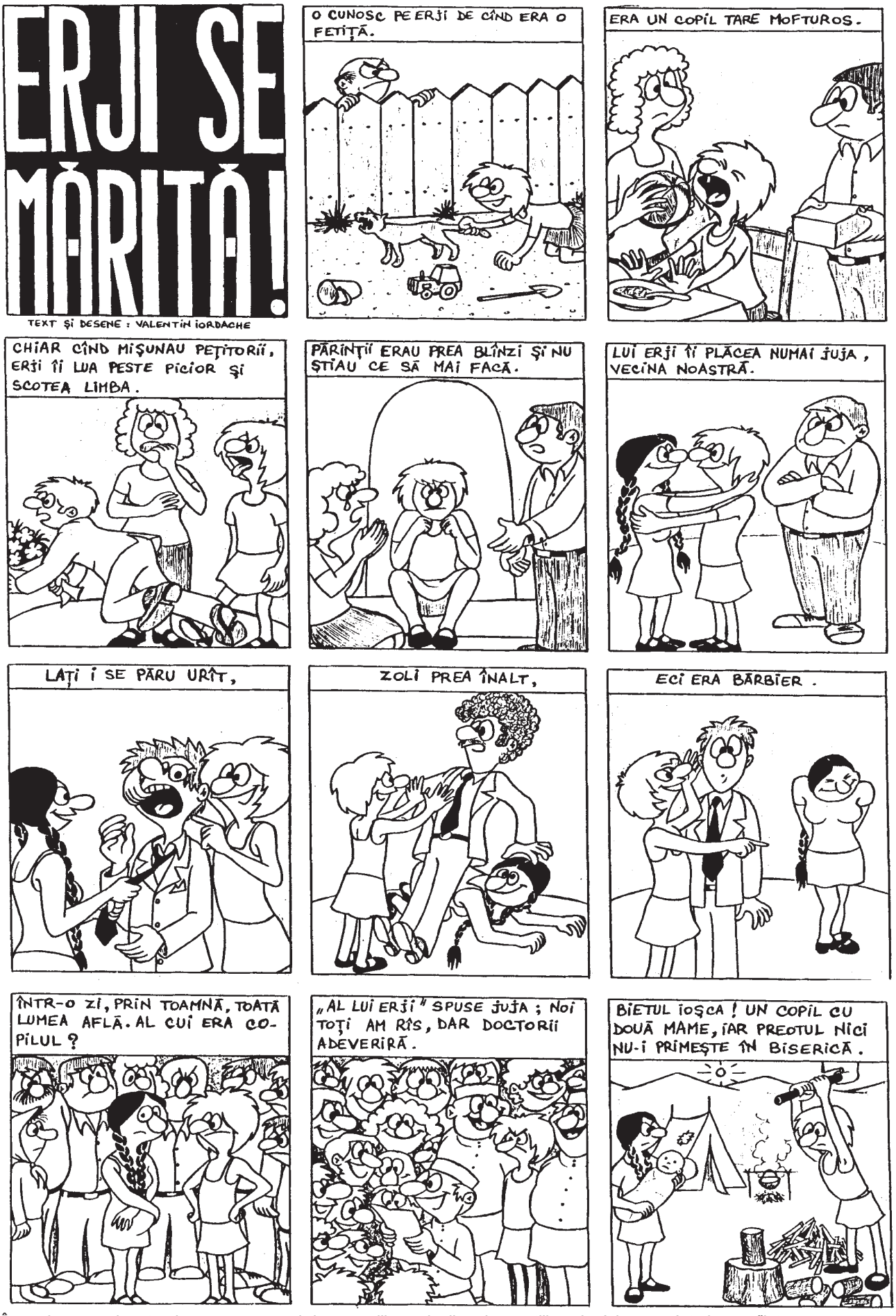

În acele vremuri, autorul, care avea aerul de a se elibera deplin prin creaţiile sale, îşi punea întrebarea: ”intră asta sau nu intră” şi astfel avea în rezervă o variantă. La ERJI a mai fost o problemă: ”Cum se scrie ERJI ?” şi ERJI a rămas!

Un caz de autoreprezentare, şi nu singurul la Valentin, o mărturie în acelaşi timp despre patimile autorului de benzi desenate, suferințe şi bucurii… precum cea strângerii unei mâini (referire la o BD tridimensionala a lui Viorel).

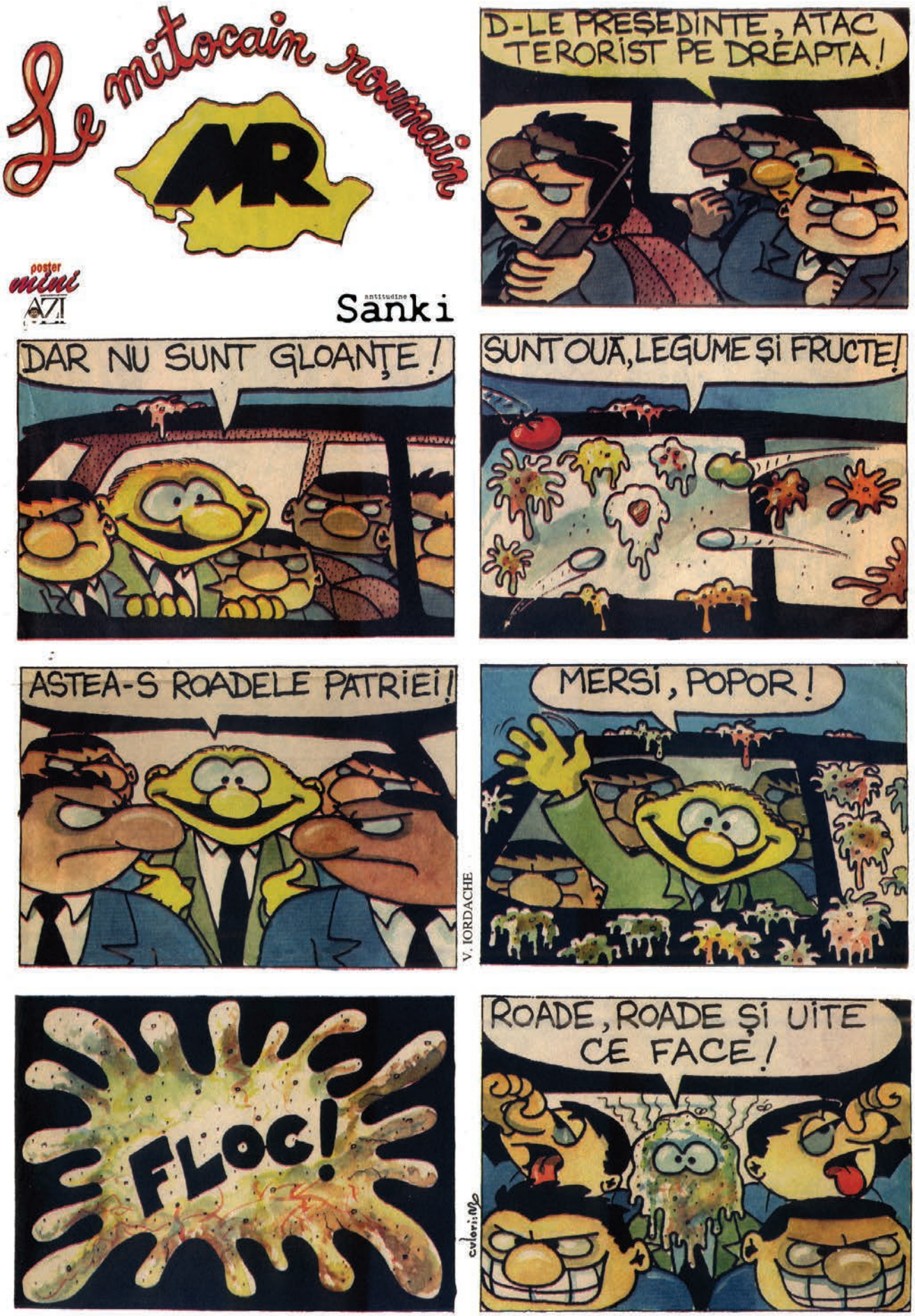

Un episod din seria Le mitocain roumain, care a aparut ca poster in Mini Azi. Au dispărut si originalul alb-negru initial si cel colorat in PS si acesta, în acuarelă… Iată, până la urmă, avantajul de a fi publicat. Măcar.

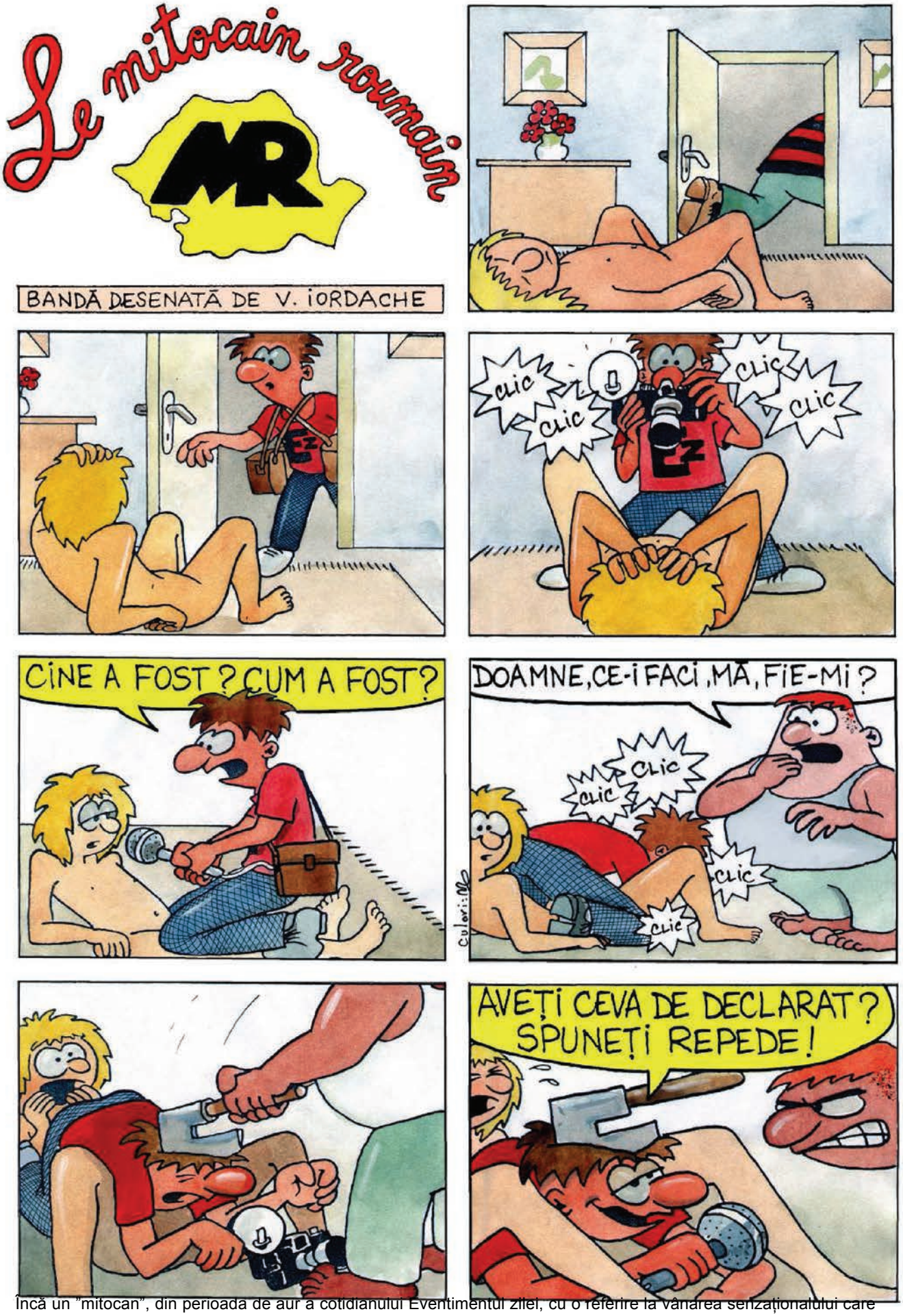

Încă un ”mitocan”, din perioada de aur a cotidianului Evenimentul zilei, cu o referire la vânarea senzaționalului care alimenta nesațul maselor largi populare, tot mai largi şi tot mai…

HALTA din STREHAIA
BD V. IORDĂCHE
STREHAIA HALTĂ
1930
SĂ-ȚI GHICESC, CONAȘULE?
SCRIE CEVA DESPRE HALTA NOASTRĂ
SĂRU' MÂNA, CONAȘULE!
1935
DE CÂND ȚI-AM GHICIT, AM TOT PÂNDIT TRENURILE
TE AȘTEPT DE CÂND LUCREZ AICI
1940
STREHAIA HALTĂ
O VREAU PE... ASTA
1942

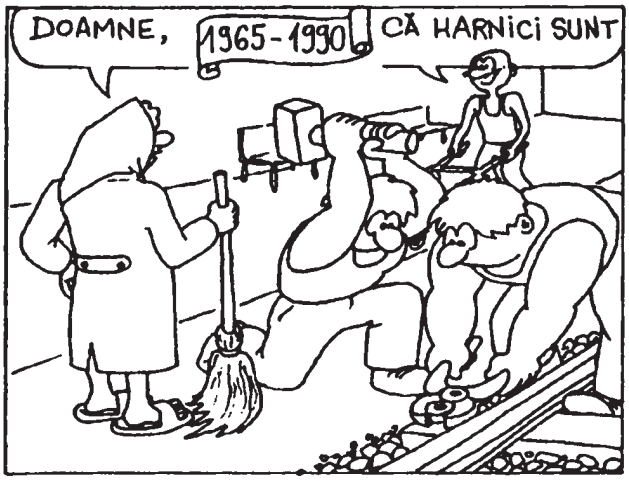

Aceasta casetă goală n-a fost destinată acestor rânduri, dar pică bine. De fapt, Valentin voia ca forma finală, în asamblarea pe computer, sa fie cu benzi (rânduri) de către trei casete într-o singura mare planşă, dar, prin alinierea lor două câte două, necesară pentru acest fomrat, A4, a apărut acest spațiu, care ar fi fost unul de reflecție dacă nu l-aş fi umplut aşa cum fac şi acum… HALTA DIN STREHAIA este una dintre ultimele sale creații, dacă nu chiar ULTIMA, o încununare a unei opere pe care Valentin Iordache a hotarât sa o închidă.

Şi totuşi… dar asta veți vedea cu altă ocazie, într-un Sanki la colț de stradă sau în cele mai bune locuri de pe Internet ;)

Cu titlul n-eam descurcat noi. Cu restul vă descurcați voi...

VEZI, TATI?!

V. IORDACHE + M. HIRESCU

Una din colaborările lui Valentin cu Marian, în care unul creiona planşele cucerit de o idee, iar celălalt o trecea pe curat şi-i dădea culorile lui. Nu este o fantezie, ci o sumbra anticipare...

Les Danuboïdes Associés & Syndicart. promotion

présentent:

POVESTIRI UIMITOARE

27.08.2011

Orsova, on y Va?

Valentin Iordache

Valentin Iordache, le prof BDidactique, prepare la Rentree des classes: la preuve!

Cristian, Dragan, Viorel, aux Portes (de Fer) de l'Orient, tout souriants devant le Canon*... (sont fous, ces Danubiles**!)

facebouquin
et de dos, de tres... quatro...

*Photos de Viorel Pirligras
Montage et texte: Marian Mirescu

AH, flaner dans les rues d'Orsova, par un temps magnifique, avec les copains de la Bande Danubienne**, y a pas mieux!

(n'oublions pas le guide, S.V.P. ...et quel GUIDE !)

**Iordachefliii, (Rom.)

Pas la!... La!
La, on est au bord du golfe orsovien du Danube, avec de la biere en (sur)plus...
(ah, ben, tiens, y a mieux !)

O preumblare la Orsova, la proful BD, Valentin Iordache. Cristian Ciomu, Viorel Pirligras, craioveni de origine severinenan, Dragan Predic, severinean :) de peste Dunare (Kladovo), PRZ, de origine necunoscuta, si Marian Mirescu, craiovean de origine controlata, adica Banda Danubiana a Iordachefliilor, trec, in magnifica zi de 27 august 2011, de Portile (de Fier) ale Orientului unde-i asteapta cu plansele deschise Ghidul.
Ce a fost mai apoi n-avem cuvinte sa povestim, doar aceste fotografii... (Sanki!)

bandă fotografică apărută în revista HELION online

Privindu-mă în oglinda acestor treizeci de ani ...

Marian Mirescu

...îi văd pe tinerii de azi, dornici să se avânte pe căi de excitante rătăciri, de căutări artistice

Astăzi, eu sunt “old school”, iar alți tineri clamează o nouă revoluție... gen “No school”. Simbolic, desigur, din partea unor absolvenți de Arte, Arhitectură, Design s.a.m.d....

Cum a fost pentru noi, autorii de BD, atunci? Tematica predilectă, lucru de înțeles, fiind cea SF, riscând să fie “evazionistă”, cum suna reproşul neimplicării, al fugii de responsabilități şi alte lemnoase vorbe, sau “escapistă” pe înțelesul celor de peste... 30 de ani, făcea din noi nişte tolerați în mişcarea SF, care, mai mult decât atât, era şi organizată, instituționalizată - ideologizantă...

Autorii şi fanii n-aveau cum să se organizeze defel, pentru ca bedeaua era un mijloc de expresie flagrant capitalist, fără valențe formativ-educaționale, cum avea realismul socialist, sau ştiința şi tehnica şi anticiparea înaintării societății socialiste pe noi culmi (cosmice) de civilizație şi progres... bla-bla-bla...

Dat fiind că Banda Desenată este şi Poveste, ne-a fost uşor să ne întregim statutul de “sefişti” scriind poveşti SF. Bun exercițiu de scenarist! În acele vremuri sterpe, în adăstare neo-mioritică, SF-ul însemna zborul, zborul de acolo şi atunci, libertatea de aiurea, crearea de universuri în care eram, inevitabil, personaje: autoreprezentarea autorilor în BD era un efect inocent al dorinței de a fi altfel şi doar altundeva. Ficțiunea se lăsa ca o ceață fantastică peste o realitate încremenită.

La Casa studenților, unde ne teleportam la şedințele duminicale ale clubului SFVA, a avut loc prima expoziția personală a lui Valentin Iordache, fost student al Facultății de Filologie. Tot la “Casă”, avusesem şi eu prima personală de grafică. Şi ultima. Acum sunt expus la prima “de grup”.

Tot acolo l-am intâlnit şi pe Viorel, cu care am colaborat la realizarea unui film de animație, iar de acolo, în 1991, după nouă luni de activitate platită, dar neinteresantă, ca angajat adicătelea, am căpătat vrând (dintotdeauna) şi nevrând (atunci) statutul de free lancer, sau şomer, pentru marele public; şomer activ, dar tot şomer; şi încă printre primii ani ai perioadei numite “de tranziție”, pentru a justifica şi ierta cam orice. Traduceri de romane SF, ilustrație de carte şi de coperte de carte, benzi desenate, evident, grafica de presă, unde Bulă îşi face apariția ca personaj desenat, el apărând tot mai rar în bancuri: eu nu-l identificam exclusiv cu perioada comunistă.

Experiența căpătată în acele vremuri îi permitea să păstreze distanța, condiție esențială a ironiei, hazului de necaz.

În plus, pe acest Bulă eu l-am întâlnit, mi-a fost elev la şcoala de după dealuri, unde predam franceza existențială şi auxiliara... Je suis, tu es, il est, elle... ş. Aah, da, da, tot atunci am avut şi o întâlnire de multe

Marian Mirescu

grade (CALM, CALM, PRZ! Down, boy, couché!)

Cristian a fost student la Bucureşti, la Arhitectură, iar de el doar “auzisem”, el fiind “întrupat” în muzica tânără: “Basorelief” şi “Opus 1,61”… El este unul dintre arhitecții nu puțin(i) pasionați de banda desenată şi autori totodată.

Nouă, “artiştilor”, ni s-a alăturat şi un „bedefil” şi ne-am pomenit şi numit aşa, aşa de simplu şi de evident, Banda Desenată Craioveană, iar în viitor posibil ”Criogenizată” (ah, Sefeul!). Nu mai ştiu dacă povestea asta cu numele a fost înaintea apariției planşei ”Banda” lui Valentin[1)], sau după. Cred că înainte. N-avea cum altfel!

Formula “cenaclu SF” ne-a ținut împreună la început în acele vremuri... neavând încotro, efectiv: solidaritatea, îndreptățirea unei activități, reconfirmarea unei pasiuni. O asupra-viețuire, cum am mai spus.

După ce regimul nou nu ne mai con-strângea împreună duminică de duminică la împărtăşania SF, neavând niciun interes, am luat-o care încotro pentru a explora libertatea şi mijloacele noi de creştere şi afirmare, fugărind aceleaşi vise, care păreau, paradoxal, tot mai departe… În primii ani (90), un om pasionat de România şi de BD, Pierre Pascal, director al festivalurilor de la Angouleme şi Grenoble[2)], ne-a mai încurajat să visăm cu ochii larg deschişi într-o realitate nestatornică, să ne lărgim şi adaptăm tematica la piață şi să ne organizăm, în sfârşit: asociații, edituri, fanzine, evenimente BD, sub genericul ”Banda Desenată Craioveană”, chiar dacă nu eram toți la un loc; era spiritul. Merci, Pierre!

Venind vorba de cei dispăruți: dragă amintire îi port şi lui Jean Giraud-Moebius, plecat în primăvara acestui an, un maestru recunoscut de toți şi un coleg de breaslă cunoscut de fiecare, apropiat şi dornic să-şi împărtăşească din experiența celorlalți, cu o mare deschidere şi bunăvoință.

Colaborările noastre, ale membrilor BDC, s-au întins la nivel național şi extins internațional, dar Craiova rămâne locul din care plecăm şi ne întoarcem moebiusian, în care expunem şi ne expunem, iată, ne întâlnim vrând sau… nevrând.

Valentin e mai departe, dar o călătorie la Orşova are un farmec inegalabil de pelerinaj de-a lungul Dunării, cu un prieten din Kladovo, mai nou (Dragan), către ”legenda BD”, alături Cristian şi Viorel din

Împreună cu Bulă la Salonul BD de la Belgrad, în 2010

aceeaşi tulpină severineană, cu toții scăpați de grijile cotidiene şi plăcut copleşiți de cele ale Bedelei…

Rămân implicat în această copilărească îndeletnicire, în continuare liber în gândire, intransigent şi binevoitor, cu acelaşi dor de solidaritate, înmulțită îndreptățire şi răsconfirmată pasiune.

Ce-am făcut, e bun făcut. Şi ce-o mai fi, o fi.

BD, cu SF, la pachet aniversar, a[illegible] este oferta noastră pentru generația nouă [illegible] privi şi ea într-o oglindă de treizeci de [illegible]

Privirea în urmă da-ne-va ghes s[illegible] cu încredere înainte!

1) compusă din carourile unei ferestre prin care vedem o şleahtă de bandiți, ”bandă” cum ar veni (şi, fireşte, ”desenată”), în mijlocul căreia pare să fi nimerit un oarecare [illegible]are încearcă pe cât se poate de discret şi pe cât de speriat să o descuie ca să fugă

2) faimoase festivaluri internationale de benzi desenate din Franța; în special Angouleme, o Mecca BD europeană

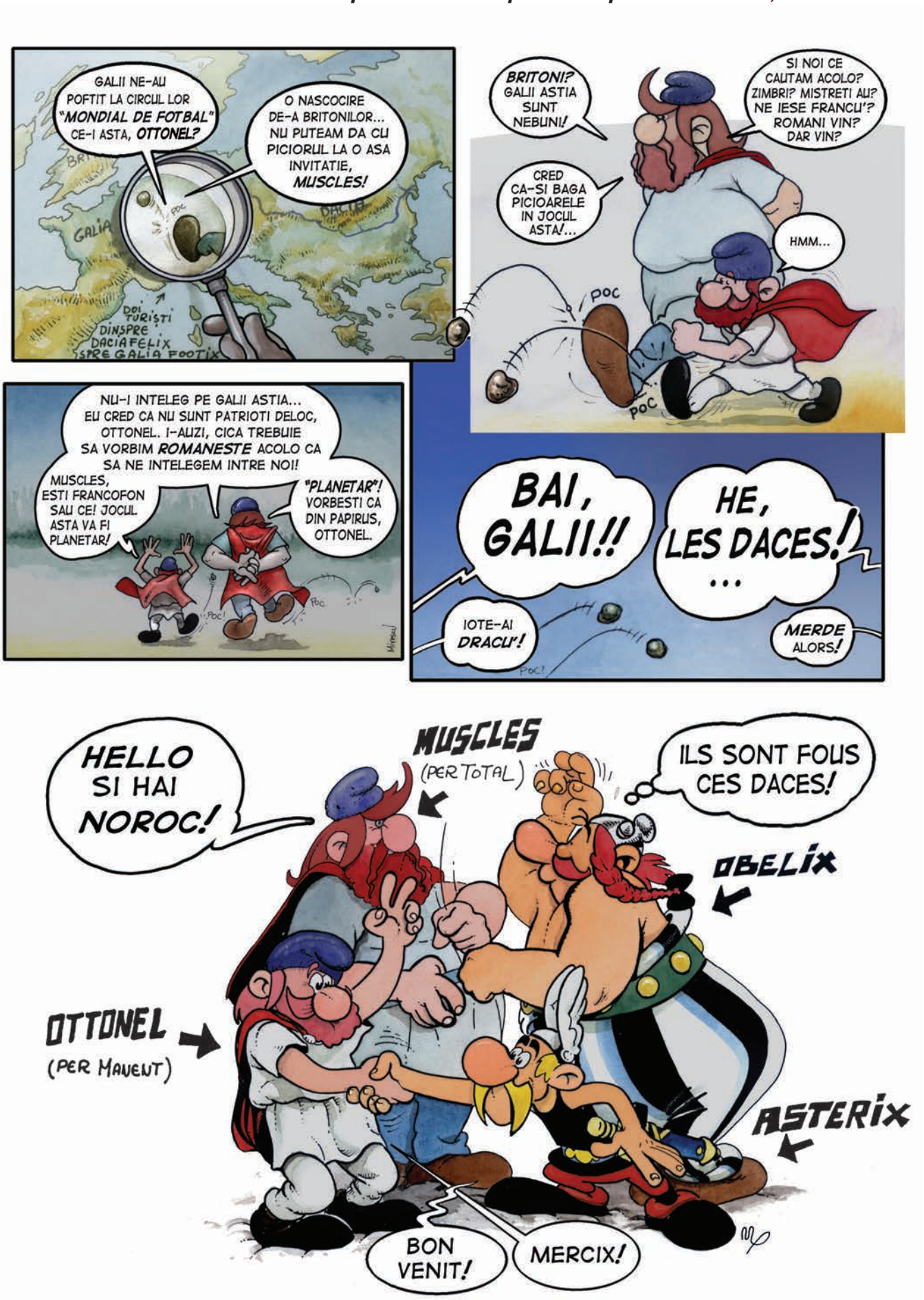

Tentația de a crea o serie comică cu daci şi romani dupa modelul Asterix şi Obleix a fost mare în rândurile desenatorilor români. OTTONEL si MUSCLES au fost primii “mei” daci...

PRZ

Marian Mirescu

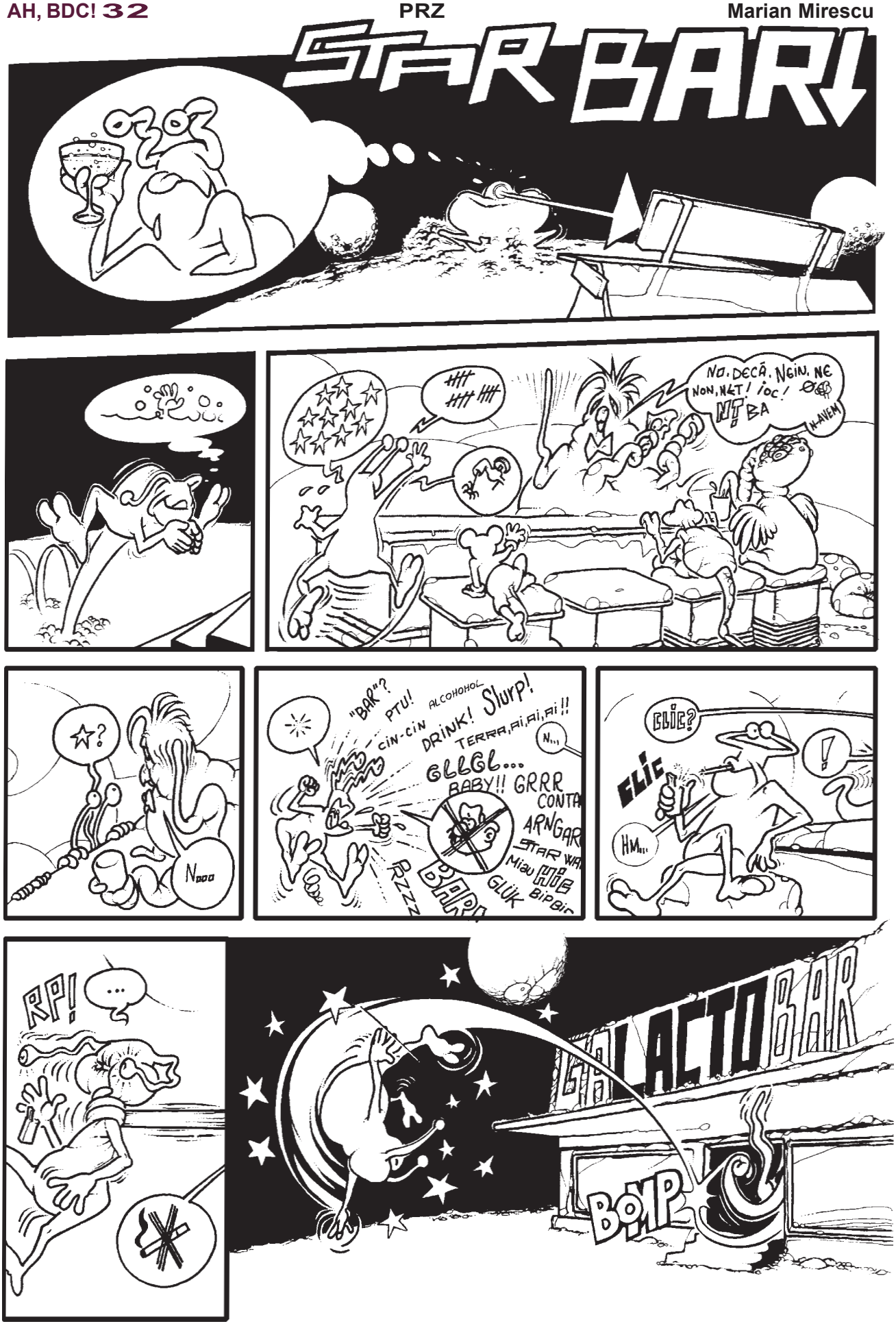

Primele misiuni pe Terra au fost consemnate în MINI Azi. **PRZ** este unul din personajele apărute la începutul anilor 90. E un foarte scurt respiro al lui pe un asteroid-popas. Sau ar fi trebuit să fie...

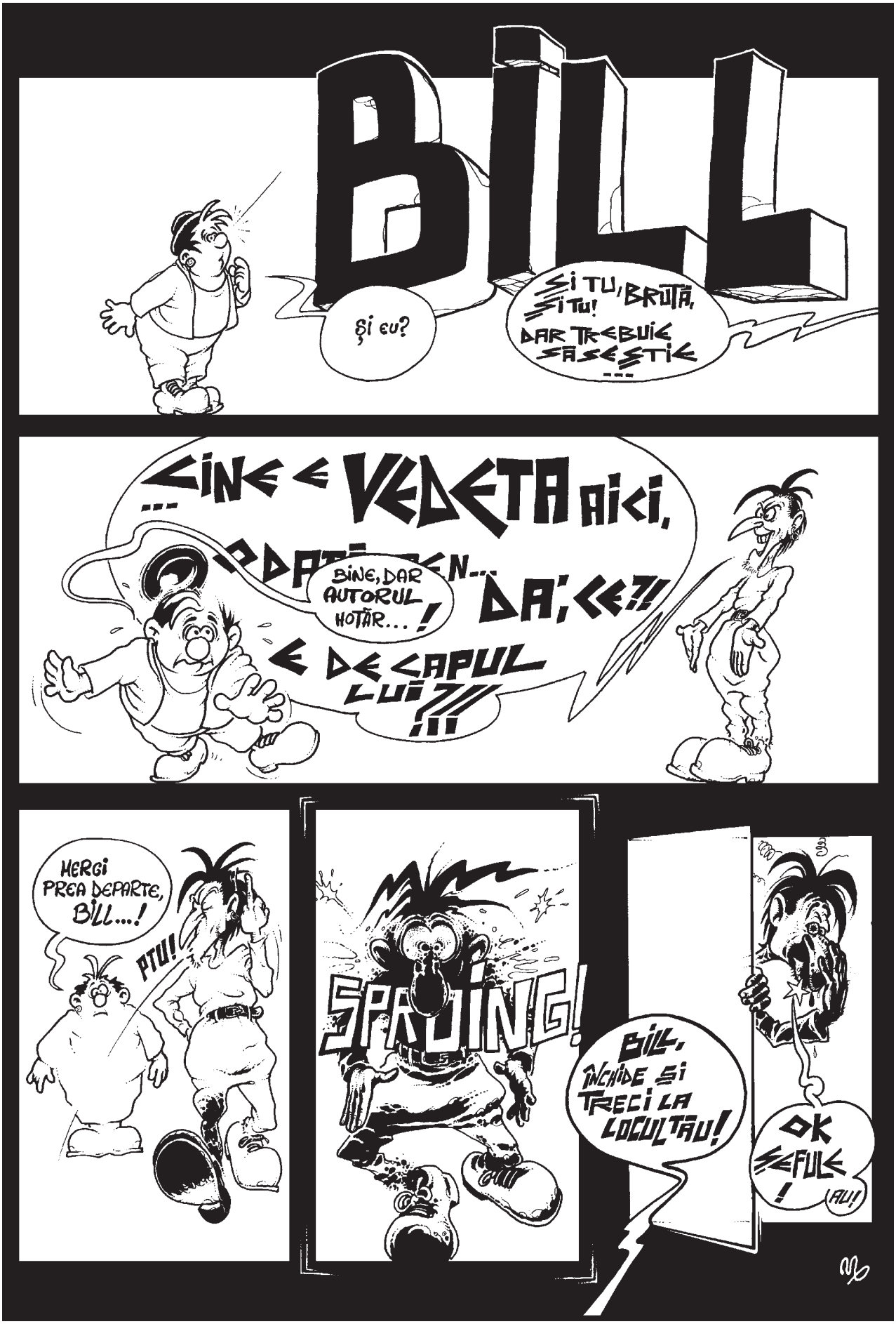

BULL şi BILL, doi punkeri rătăciți în cumplita tranziție de la comunism la...chestia asta de-acum. Unul mai sensibil, celalalt mai dur, în aparență. După câteva pățanii şi apariții în poveştile altora (Tetin, Kanal, Bebe...) şi-au terminat studiile şi au devenit prea serioşi pentru BD.

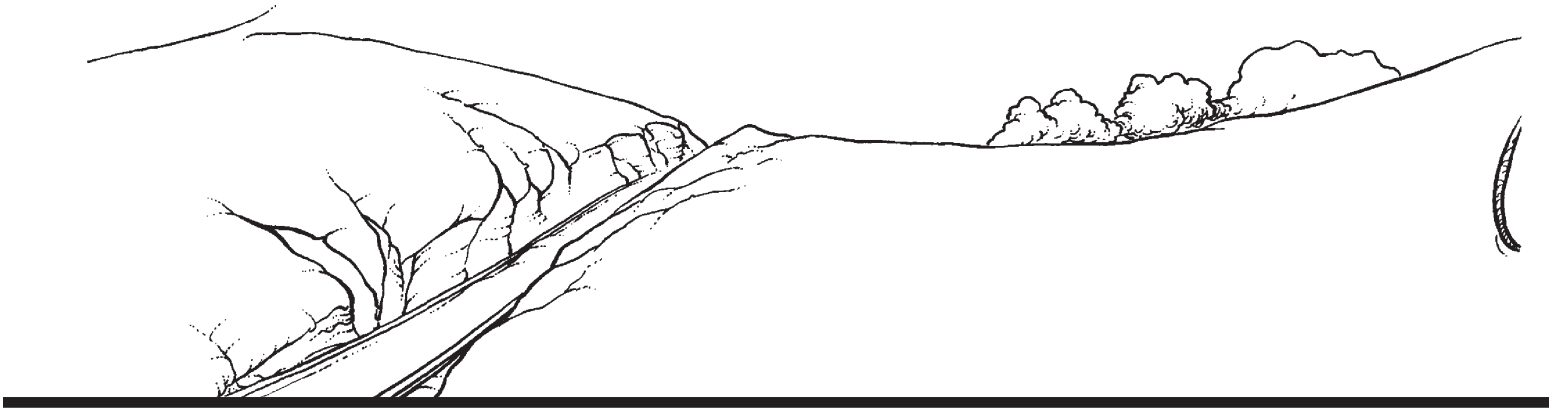

ULTIMATOR face parte dintr-un proiect care cuprinde poveştile, în Timp şi Spațiu ale unor super-eroi...

ULTIMATOR (fragment)

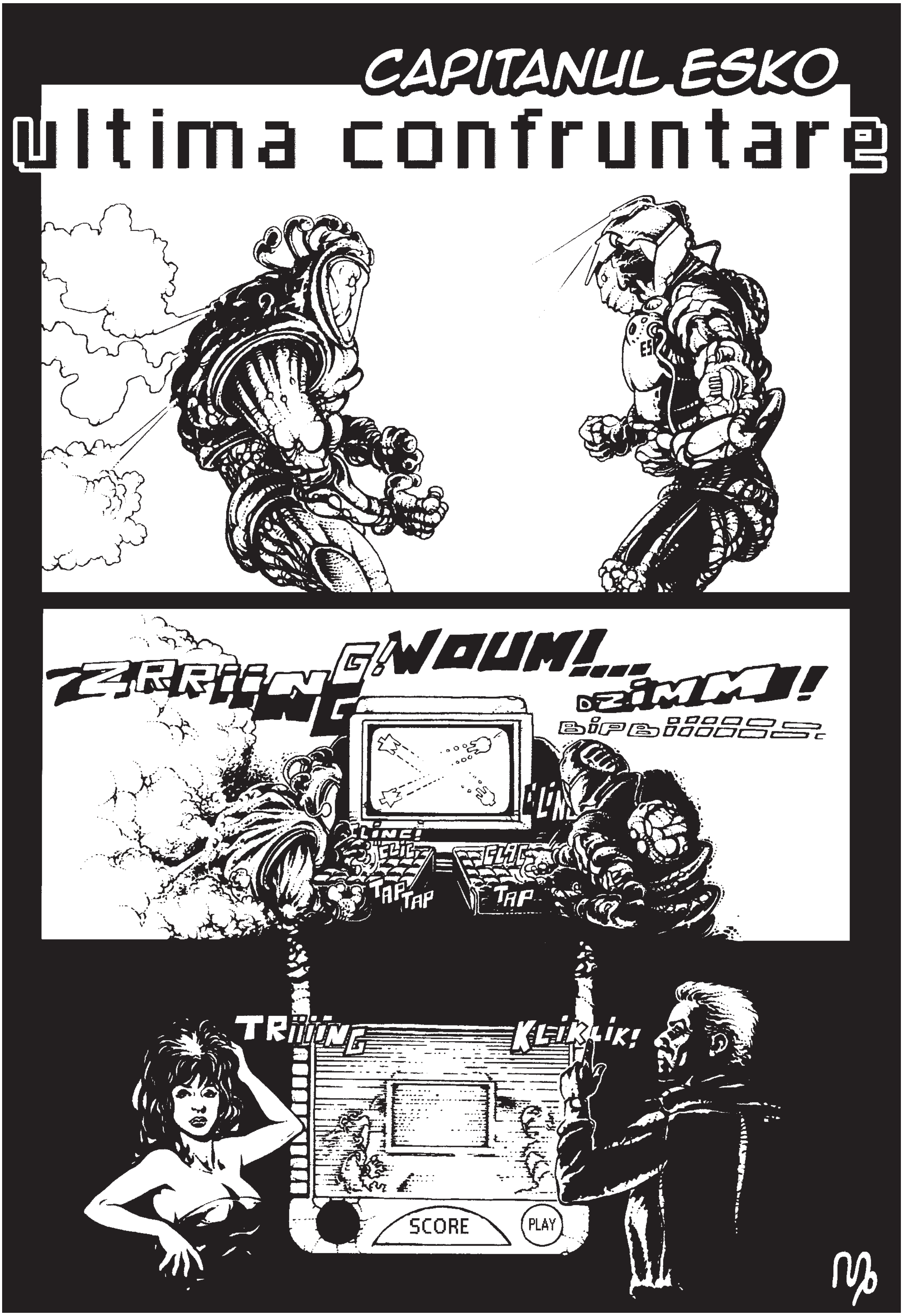

Căpitanul ESKO este o creație anilor 80, prima sa apariție fiind in revista “Lumi paralele” de la Iaşi (v. “Invazia”) Aici este prima din aventurile sale virtuale.

Căpitanul ESKO este un personaj care s-a insinuat în mai multe bedele scurte: un exemplu de scurta poveste desenată fără să mă gândesc la el!...Dar el era! am constat la sfârşit!

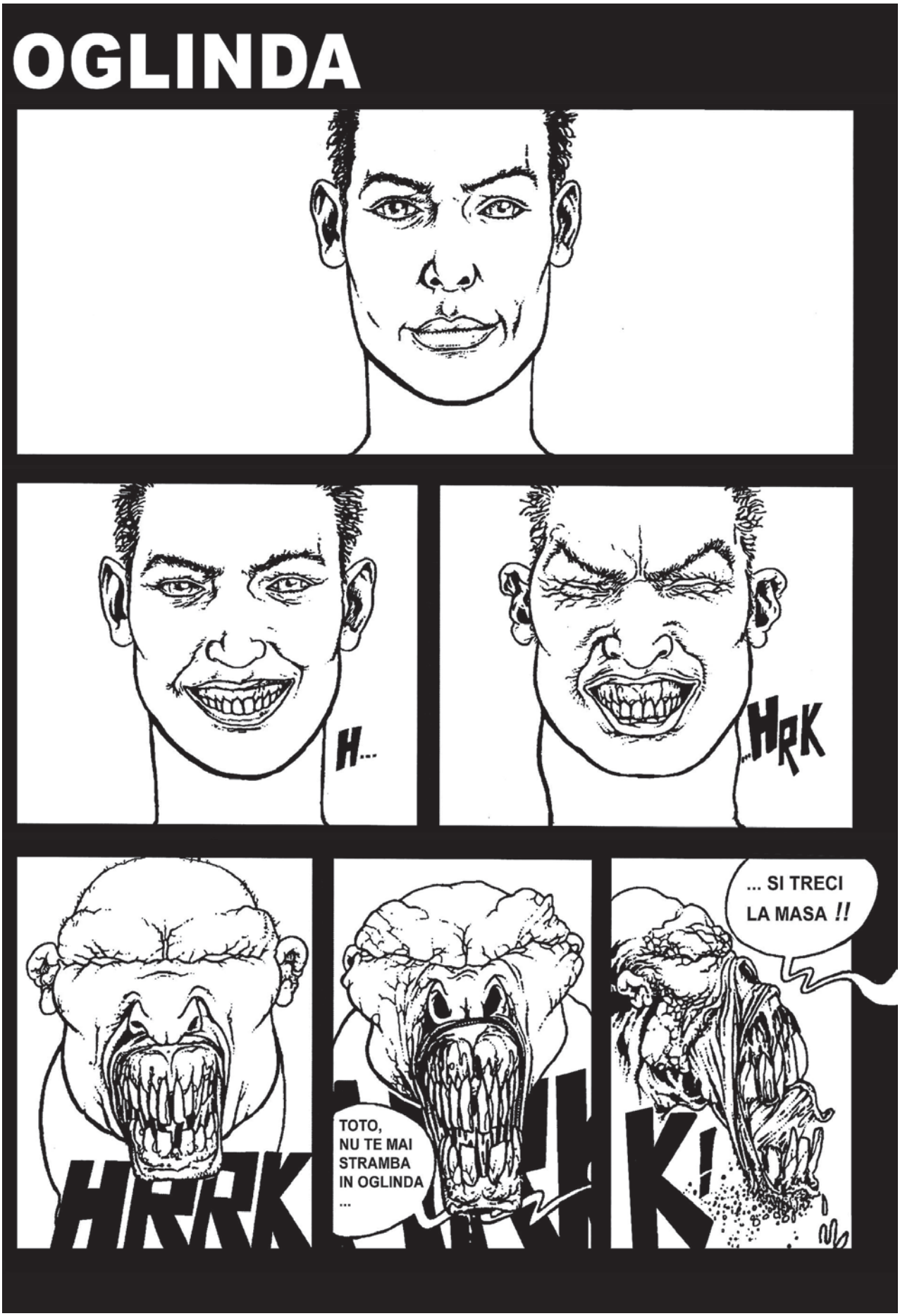

Anii 90 au însemnat deschiderea sertarelor şi definitivarea unor proiecte cu încrederea în libertatea de expresie şi, în sfârşit, de publicare. **Oglinda** a apărut în ultimul număr al magazinului BD&SF ***ORION***, un titlu faimos înainte de 90...

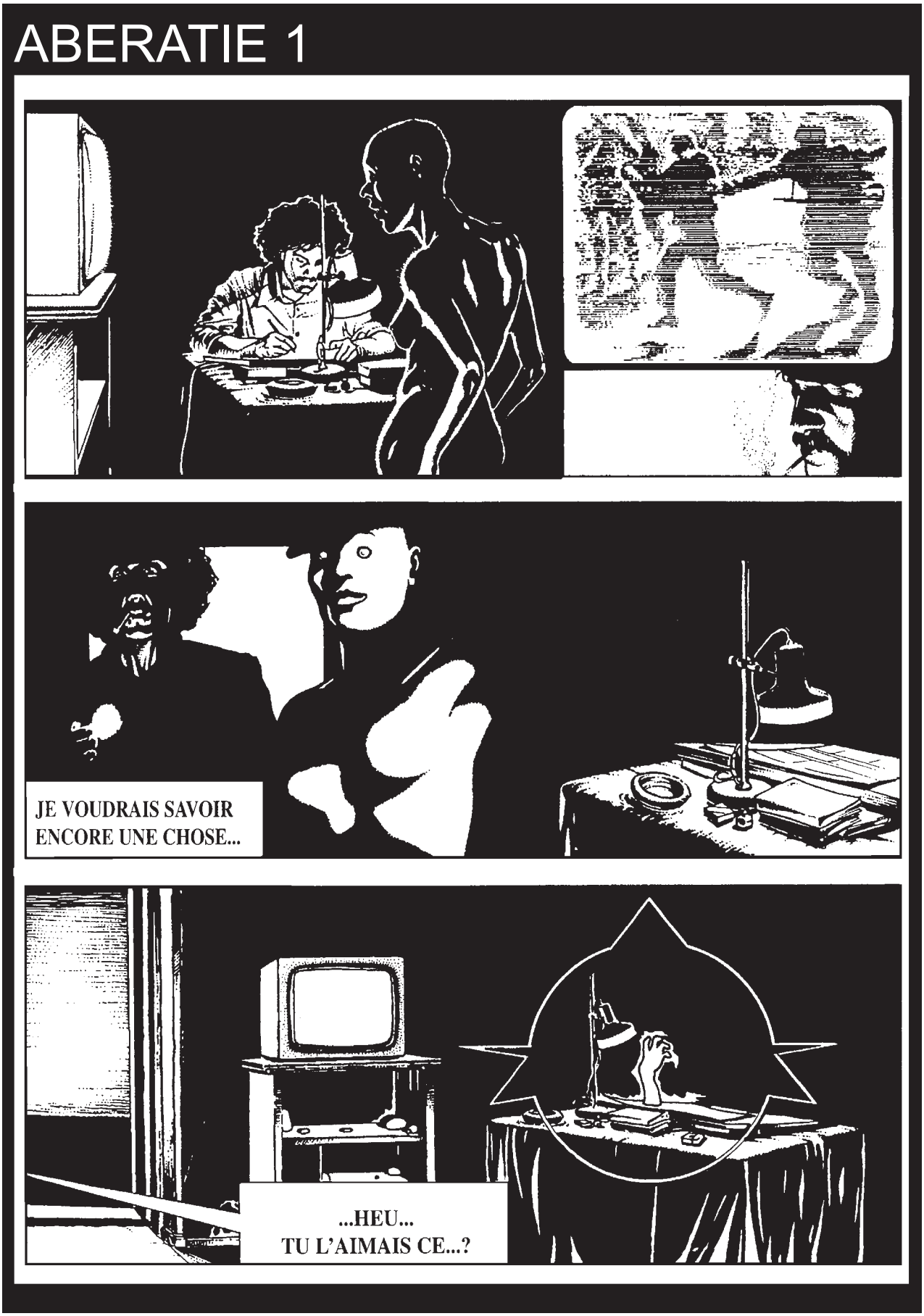

Povestea despre **ABERAȚIE** este în sine interesantă. O bandă desenată începută în 89 şi... încă neterminată. Prima parte (aici, ultima plansă) a fost expusă la EUROCON 1994, Timişoara, şi văzută de Jean Giraud-Moebius, care se afla pe-acolo ca invitat special al Convenției Europene de Science Fiction. Avea vârsta pe care o am eu acum. Amintirea lui e ancora uitata în mine, în noi, după nebănuita lui plecarea din acest an...

PRINS

Marian Mirescu

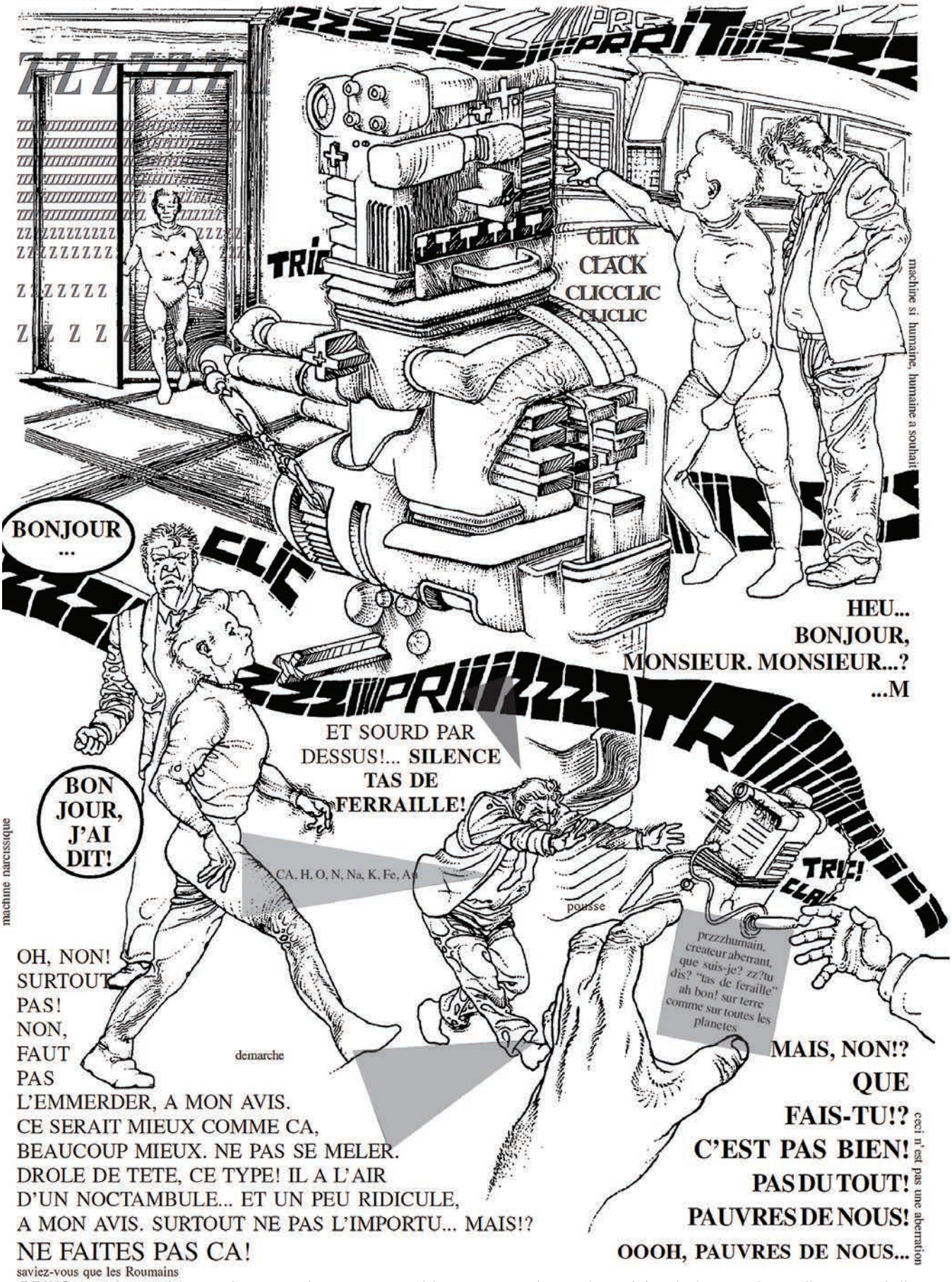

PRINS este încă o lucrare de sertar şi... cu sertare şi încă un experiment, lucru înlesnit de experienţa din presă şi din editarea fanzinelor AH, BD! şi Sanki. Lucrarea grafică originala poate fi completată ca atare, renunţând la trucurile D.T.P.

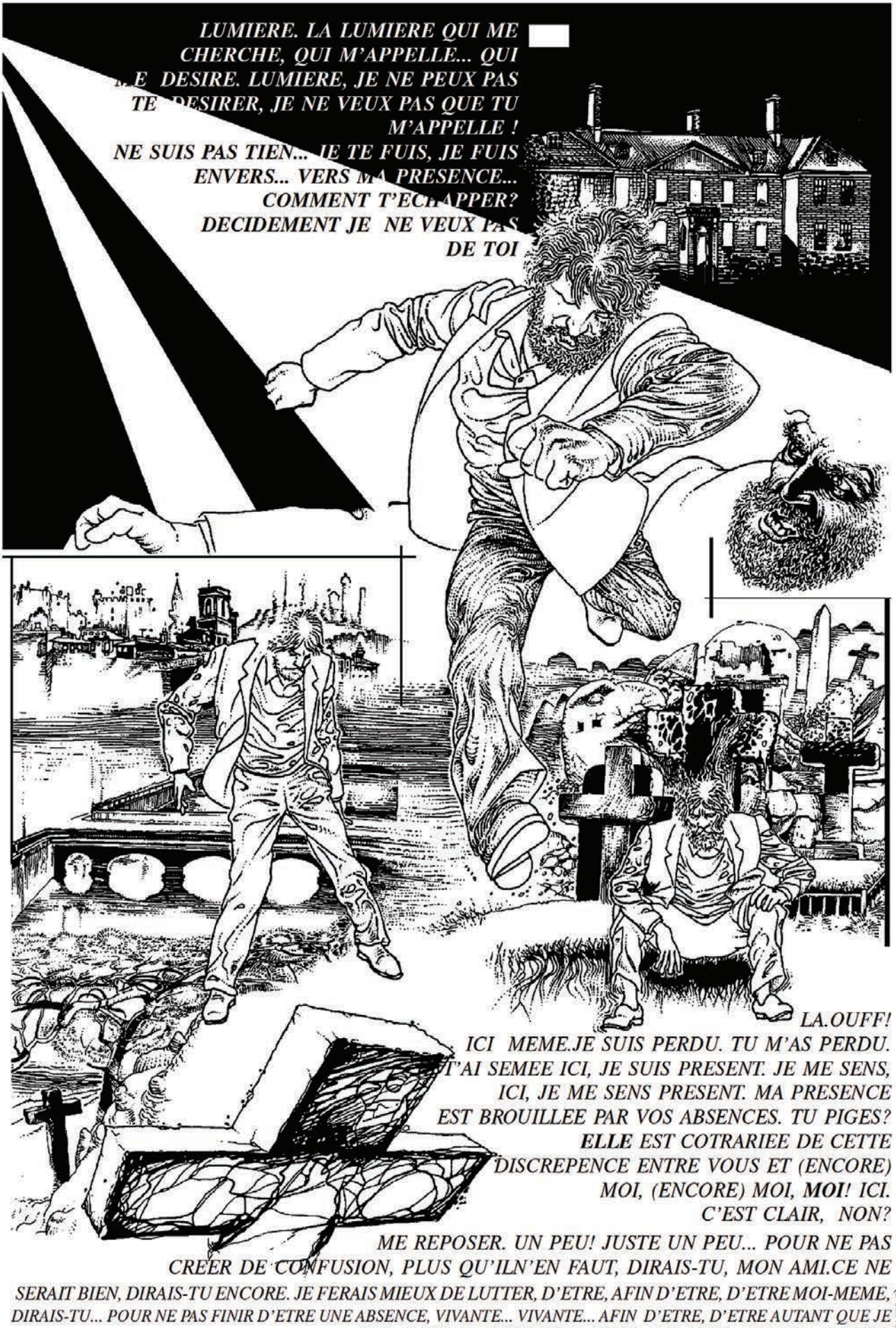

PRINS (fragmente)
Aparut în AH, BD! nr. 15 "Marian Mirescu dessine des ABERRATIONS"

Tout ce que tu dis peut te desservir

TAIS-TOI, ENFIN!

Rareori am ieşit cu astfel de benzi desenate cu un grafism împins dincolo de o linie clară pe care am cautat-o mulți ani, eliberându-mă de începuturile de atelier, cu valorări minuțioase, haşuri elaborate, care, trebuie s-o spun, mi-au fost de mare folos. Este un produs al căutarilor mele fără sfârşit şi nu o consider o “rătăcire”, pentru că drumul e unul, e cel de sub paşii mei. De cand am ținut un creion în mână, m-am aşternut la acest drum de hartie. Şi din când în când mai împărtăşesc, ca acum, impresii de călătorie. **TACI odata!**

ILUZIA poate fi pandantul tematic al lucrării dinainte, dar este...anterioară, căutările fiind preponderent formal-cromatice.

Tot despre **Căpitanul Esko** este vorba aici, în povestirea **INVAZIA** publicată în revista ieşeană “Lumi paralele” în 1992... Cele două planşe ala “Invaziei” au trecut prin mai multe variante, două alb-negru, dintre care una pentru fanzinul AH, BD!, color, dintre care una în PS (Photoshop, pagina de alături, cu text de Sandu Florea, pentru promovarea magazinului BD “Carusel”, seria nouî de la sfârşitul anilor nouăzeci). Prima sa aventură nu a apărut încă şi se află în refacere (remake :)) pentru un eventual album cu “Aventurile Căpitanului Esko”.

SALTUL MULTI-DIMENSIONAL INTOTDEAUNA ERA PLIN DE RISCURI...
CODUL MILITAR PREVEDEA FOLOSIREA LUI DOAR IN CAZURI EXTREME.
CAND ISI REVENI DIN SOCUL TEMPORAL, O FIRMA LUMINOASA II ATRASE PRIVIRILE...
CA...RU... SEL...! SUNT PIERDUT!
INVAZIA
INTRASE INTR-O LUME STRANIE PLINA DE SURPRIZE...
AUZISE DE ACEST TARAM FABULOS NUMIT "CARUSEL" UNDE ORICE ERA POSIBIL, UNDE EROI LEGENDARI SE LUPTAU CU MONSTRII...
...SI UNDE EL, ERKO...
NU ERA SIGUR CA VA SCAPA CU VIATA DIN GIARELE SI COLTII UNOR BESTII FEROCE NUMITE ALIENS.

Prinde visul (1990) a fost creata de Viorel pentru revista SFBD “Proteus” si predata în original. Nu a aparut si nici originalul nu a putut fi recuperat. Peste ani, Marian Mirescu a preluat-o dupa o fotocopie jalnica si a redesenat-o.

Mic portret într-o bandă

Despre mine şi banda desenată

Niciodată nu am încercat să definesc rolul benzii desenate în viața mea. Am creat şi atât. Mi-a plăcut să fac benzi desenate pentru că în felul acesta spuneam poveşti, vorbeam despre mine şi despre visele mele... Niciodată nu m-am considerat un desenator profesionist, deşi au existat perioade din viața mea când, din forță majoră, am trăit doar din benzile mele desenate (mulțumesc, Oscar!). Am fost întotdeauna un amator care crea în timpul liber sau care se trezea, pe vremea când era elev, cu o oră înainte ca să poată definitiva o planşă. Statutul de amator mi-a apărut limpede din momentul în care am avut acces la producția europeană de benzi

Viorel Pîrligras

desenate şi am putut face comparaţia cu vârfurile creaţiei BD româneşti. O diferenţă clară şi de motivaţie, şi de competiţie, şi de suport tehnic. Ca să nu vorbesc de lipsa libertăţii, ideologice, politice sau de orice natură doriţi sumneavoastră. Aşa că mi-am spus mereu poveşti desenate mie şi am publicat doar atunci când mi s-a oferit ocazia. Din cauza asta, formatele pe care le foloseam erau total neconvenţionale şi dădeau dureri de cap machetatorilor revistelor, din cauza asta am făcut chiar şi o bandă desenată în relief, fără nicio şansă de a fi publicată vreodată. Din cauza asta, multe poveşti au rămas până în ziua de azi inedite, deşi au împlinit nişte zeci de ani de când stau în sertare.

Surpriza mi-a fost mare, în momentul când am dat praful de pe ele la o parte, în intenţia de a alege câteva planşe pentru această expoziţie, să mă trezesc invadat de multe amintiri legate de creerea acestor poveşti, în mod cert segmente sincere din viaţa mea. Ce infuzie de sentimente melanjate! Speranţe, trădări, iubiri, dezamăgiri, hohote de râs, melancolii existenţiale, revelaţii, cugetări profunde, viaţă şi uneori chiar moarte...

O cură de trăiri redeşteptate care mi-au ocupat o zi întreagă – nu m-am aşteptat să fie atât de multe planşe. Mai mult decât atât: am avut ocazia să reîntâlnesc personaje care au folosit modele reale – foşti colegi de serviciu, prieteni, personalităţi din imediata mea apropiere.

Aşa încât, la posibila întrebare „ce reprezintă banda desenată în viaţa mea?" n-aş putea răspunde decât „banda desenată este chiar viaţa mea".

Despre mine şi Banda Desenată Craioveană

Mărturisesc că n-am fost niciodată vioara întâi a grupului. Emulaţia creată de Marian Mirescu, în principal în jurul personalităţii BD a lui Valentin Iordache, şi întreţinută într-un fel de tânărul Dodo Niţă nu mă magnetizase suficient. Eram desenatorul acela solitar, care îşi nara propriile poveşti şi, pentru că nu atingeam cotele talentului de grafician ale lui Mirescu şi nici pe cele de autor BD ale lui Iordache, făceam eforturi în a mă autodepăşi.

Câte nopţi nedormite, desenând la lumina lămpii cu gaz în timpurile ceauşiste ale raţionalizării curentului electric, câte exerciţii ratate... Pe vremurile acelea, o linie greşită presupunea abandonarea planşei, indiferent de gradul ei de finalizare. Aşa se face că posed încă nişte zeci de planşe „ratate". Mai târziu, când am avut ocazia să văd originalele desenatorilor franco-belgieni am rămas siderat: nenumărate intervenţii cu pastă corectoare, ba chiar casete întregi excluse prin decupare şi înlocuite cu altele lipite!

Oricum s-ar fi manifestat, de-a lungul vremii, relaţiile dintre membrii Benzii Desenate Craiovene, important este că s-au susţinut unii pe alţii, apărând împreună în mai toate iniţiativele publicistice, fie că acestea s-au numit „Orion", „467", „Prichindel", „AH, BD!", „Omega", „Mini-Azi" sau „Constelaţia Orion SF". Îi invidiez în egală măsură şi pe Cristian Ciomu, pentru că-şi permite luxul de nu mai face bandă desenată, deşi citeşte şi colecţionează multe producţii din domeniu, ba chiar organizează manifestări BD, şi pe Dodo Niţă care are suficienţi bani pentru a-şi permite atât achiziţionarea tuturor producţiilor de gen, cât şi „generozitatea" de a cumpăra desenatorii BD cu o cafea sau o pizza.

Despre mine şi lumea benzii desenate

Acum câţiva ani, aflat la cumpărături, mi-am întâlnit educatoarea pe care am avut-o la grădiniţă. În ciuda vârstei ei avansate, m-a recunoscut şi şi-a amintit că-mi plăcea tare mult să desenez. M-a întrebat dacă mi-a ajutat în viaţă pasiunea mea pentru desen. Întrebarea m-a luat prin surprindere şi m-am bâlbâit puţin, dându-i un răspuns cam convenţional şi cam optimist, dar această întrebare m-a obsedat multă vreme apoi. M-am culpabilizat pentru răspunsul scurt, însă problema era mult mai complexă. Ce să-i fi spus? Că, asemenea lui Moebius, atunci când desenam trăiam deopotrivă ladul creaţiei şi Raiul realizării? Că puţină lume mă încuraja? Că lumea BD era la propriu în alb şi negru, iar dacă personajele albe erau rare, introvertite şi sensibile, cele negre te întrebau ironic dacă mai faci „benzi colorate", funcţionarii implicaţi în editare îţi disprețuiau munca, lipsindu-te şi de originale, şi de drepturile de autor, artiştii plastici considerau minore preocupările tale, iar alţii te clamau public drept „un ratat". Dar aş fi nedrept să rezum răspunsul doar la tuşa neagră a peniţei. La urma-urmei, negrul există pentru a pune în evidenţă albul. Şi albe sunt multe şi, în afară de satisfacţiile personale, de mica mea mea lume pe care am creat-o asemeni unui Demiurg, ca autor BD am avut posibilitatea să cunosc personaje şi personalităţi importante, precum Sorin Anghel, Sandu Florea, Pierre Pascal, Roland Francart, Paul Laffont, Irćne Brunet, Colette Lastrayoli sau Louis Chance.

Repet, ca să fiu bine înţeles: statutul meu de autor BD m-a făcut să ajung să-i cunosc pe toţi aceşti oameni deosebiţi implicaţi într-un fel sau altul în lumea benzii desenate.

Şi, desigur, nu în ultimul rând, să-i cunosc pe membrii Benzii Desenate Craiovene.

FERGONAUTUL ÎN ARTA PLASTICĂ UNIVERSALĂ

MULȚI CITITORI NE-AU CERUT REFERINȚE DESPRE CONTRIBUȚIA FERGONAUTULUI LA DEZVOLTAREA PATRIMONIULUI ARTISTIC.

...O REPREZENTARE ANTICĂ SCOATE ÎN RELIEF CARACTERUL DIVIN AL SĂU.

*„CARNEA DE FERGUS E DIVINĂ..." (N.tr.)

ITALIA CUNOAȘTE PRIN QUATTROCENTO-UL VENEȚIAN O PUTERNICĂ DEZVOLTARE ARTISTICĂ. FERGONAUTUL SE CONSTITUIE AICI CA PIATRĂ DE TEMELIE.

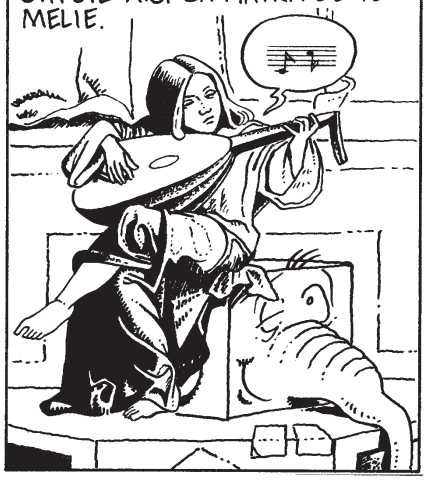

ÎN ȚĂRILE DE JOS (SEC. XVI) MOTIVUL FERGONAUTULUI CUNOAȘTE O MARE CĂUTARE ÎN RÎNDURILE PICTORILOR ȘI MEȘENILOR...

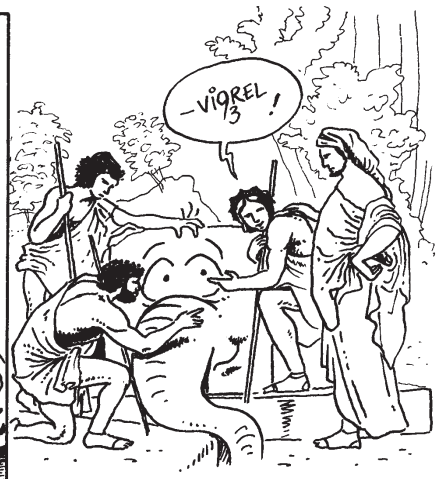

IMAGINEA FERGONAUTULUI ÎN FRANȚA SEC. AL XVII-LEA SE CARACTERIZEAZĂ PRIN REVENIREA LA CANOANELE ANTICHITĂȚII.

REALISMUL FRANCEZ ÎL RECONSIDERĂ ȘI MARI PICTORI PRECUM COURBET ÎI ZUGRĂVESC CHIPUL.

FIZICUL ÎL FAVORIZEAZĂ... ȘI GĂSEȘTE LOCUL CEL MAI BUN ÎN ARTA MODERNĂ.

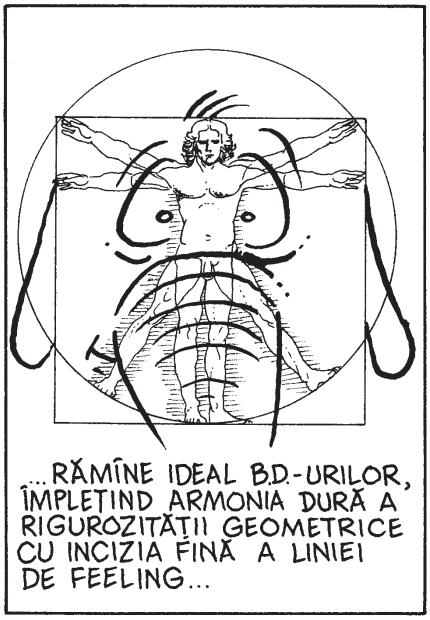

...RĂMÎNE IDEAL B.D.-URILOR, ÎMPLETIND ARMONIA DURĂ A RIGUROZITĂȚII GEOMETRICE CU INCIZIA FINĂ A LINIEI DE FEELING...

...ADICĂ, PE SCURT, SUPLINEȘTE ȘI LINIA CASETEI DE DELIMITARE! ASTA-I!

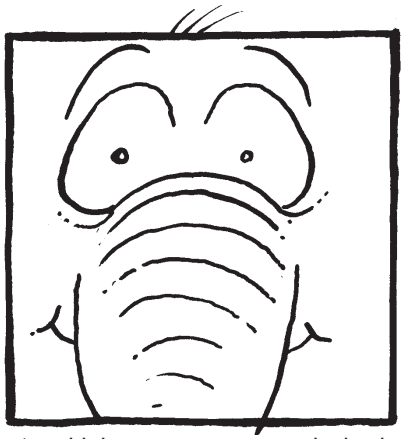

Fergonautul (1981) a apărut prima dată în *Almanahul Știință și Tehnică* și s-a bucurat rapid de un mare succes, deși cele câteva planșe cu el au apărut la interval de câte un an. Din punctul meu de vedere el reprezintă doar o găselniță, deoarece, ca personaj, n-a fost exploatat la justul potențial. După Revoluție nu și-a mai găsit un suport publicistic optim.

POARTA

Viorel Pîrligras

Poarta (1983): o poveste despre o altă lume în care materia, spațiul şi timpul sunt diferite. Expusă doar o zi la cea de-a XIII-a Consfătuire a cenaclurilor de anticipație de la Bucureşti, manifestare întreruptă brutal de forurile comuniste. Publicată în Almanahul Anticipația, a agitat cenzura timpului prin probleme sociale şi ideologice la care autorul nu se gândise în veci.

Citadela (1987): O bandă desenată realizată cu un buget foarte mare pentru epoca respectivă, deoarece a necesitat contribuția unor fotografii de calitate, colate în aranjamentul grafic. Încă inedită în suport publicistic deoarece a aşteptat ani buni evoluția calității tiparului în banda desenată.

Faraonul (1990)
O încercare moebiusiană, total necomercială prin subiectul ermetic şi lirismul frust adoptat. A apărut, total nepotrivit, într-un supliment pentru copii – „MiniAzi”. Mă întreb şi acum ce au priceput oare copiii aceia, în urma lecturii.

Polifonia (1991): O serie de stripuri cu temă rock. A oglindit activitatea muzicală a anilor ’90 în revista „Pop Rock & Show”, devenită apoi „Vox, Pop & Rock”. Şi-a încetat epopeea odată cu dispariția revistei.

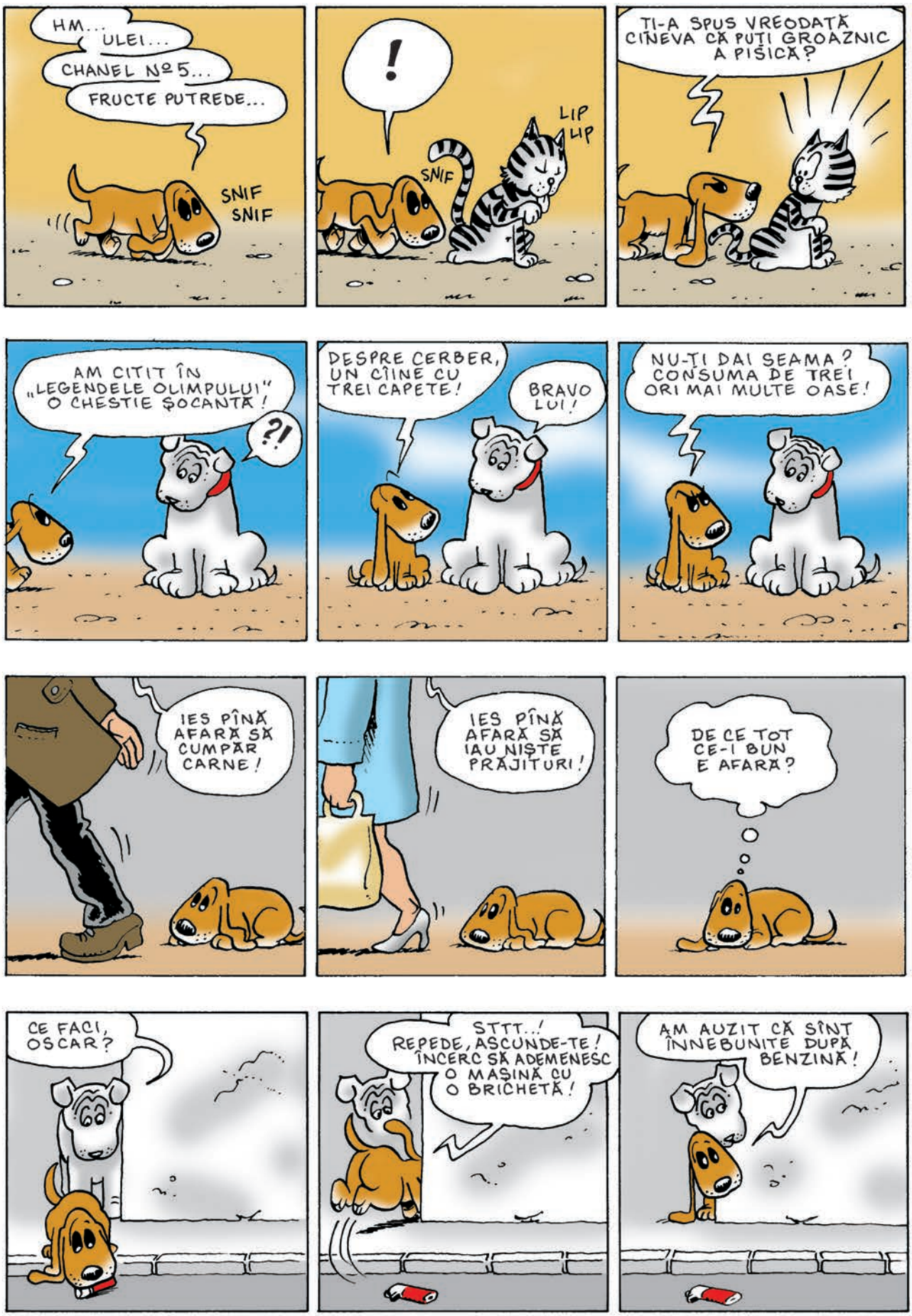

Oscar (1993-2011) are povestea cea mai ciudată. El a existat cu adevărat, ca şi stăpâna lui Nana. Creat ca strip de presă, a lătrat prin mai multe cotidiene din țară, zăbovind îndelung – peste 13 ani în paginile ieşeanului „Evenimentul". Din 2008 până în 2011 a devenit numele unei reviste pentru preşcolari în care şi-a etalat în continuare aventurile. Deține un record național: peste 5.000 de stripuri.

Haplea (1993)

Am dorit-o continuarea seriei creată de Nicolae Batzaria şi Marin Iorda, dar o continuare în epoca modernă, folosind acelaşi stil versificat şi personajele tradiționale.

A cunoscut o publicare săptămânală în suplimente de duminică ale unor ziare din Timişoara şi Iaşi, dar şi în primul număr „AH BD!”.

Pelerinajul (1994)

O realizare pe gustul meu, care îmbină lumile extraterestre cu peisajele terestre. Deşi beneficiind de condiții bune de execuție – carton de calitate, culoare –, nu şi-a găsit suport editorial.

Clipe (1989): Una din cele mai autobiografice poveşti apărute, izvorâtă dintr-un cumul de frustrări legate de condiția creatorului care eram. A beneficiat de suportul revistei „Orion”, suport ce, prin nu ştiu ce minune, evita cenzura drastică a sfârşitului de dictatură.

Cântecul tăcerii (1994) este o poveste rock ce oglindeşte bine atmosfera muzicală a anilor 90: pionierat muzical, entuziasm, creativitate şi violență la adolescenți. Apărută în „Vox Pop & Rock”.

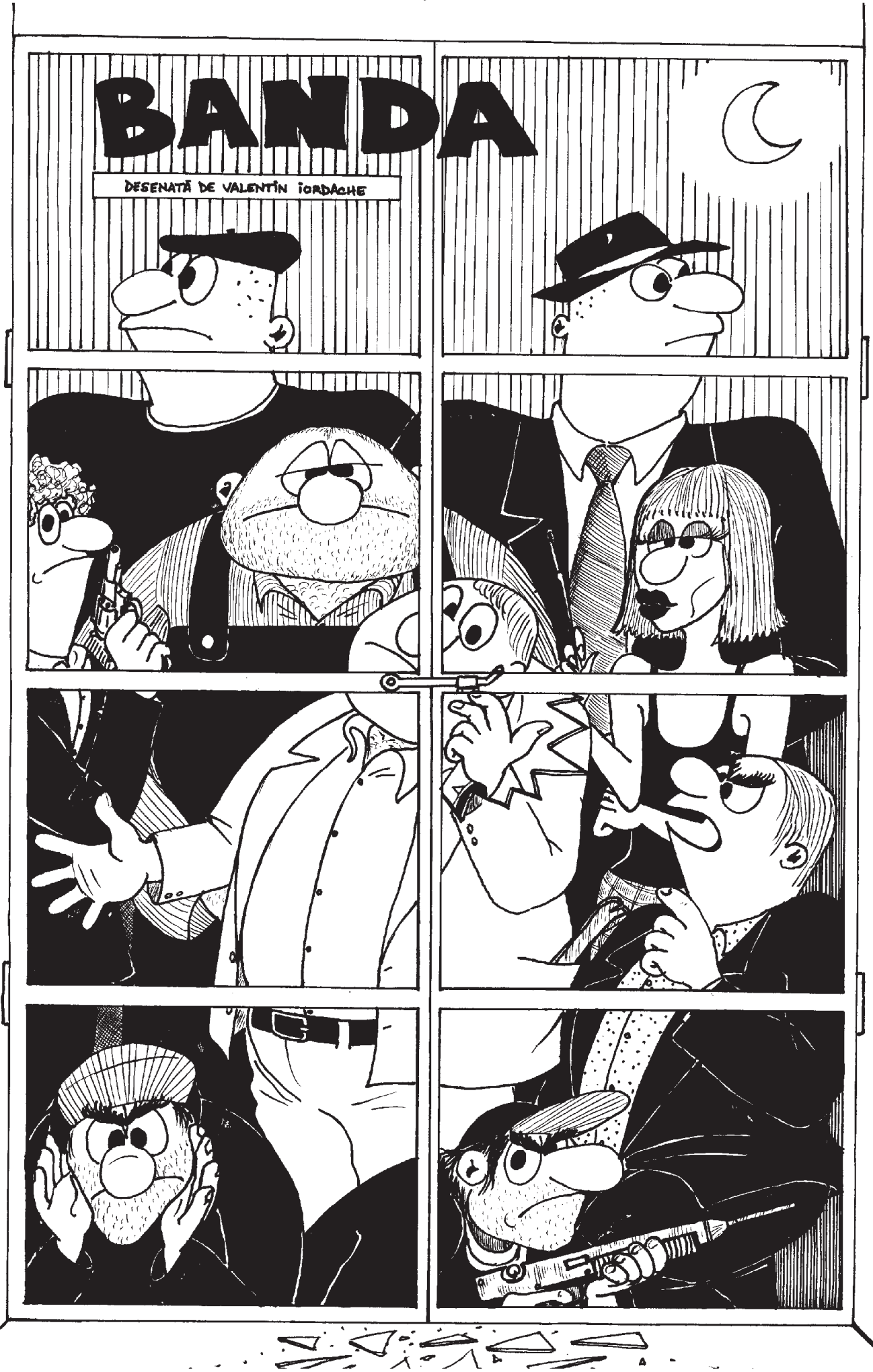
BANDA
DESENATĂ DE VALENTIN IORDACHE

BANDA DESENATĂ CRAIOVEANĂ
VĂZUTĂ DE V.IORDACHE
NU IEȘI!
CE NU IEȘI?
ETE!
PĂI NU AȘA NE FUSE ÎNVOIALA!
DI CE DESENAȘ?
MUICĂ!
TU SCRII POVESTEA.
ATÂT.
EU DESENEZ.
VIOREL
MARIAN
VALENTIN
GATA, VERE?
ÎHÎ.
ETE!
ACU' DĂ-TE, S-O DESENEZ.
MARIAN
VALENTIN
VIOREL
O DESENAȘ, VERE?
DAȚI-VĂ, S-O COLOREZ.
ÎHÎ.
VALENTIN
VIOREL
MARIAN
GATA, ETE. CUM ÎI?
BOO ONĂ!
BOONĂ, CĂ-I CRAIOVEANĂ!

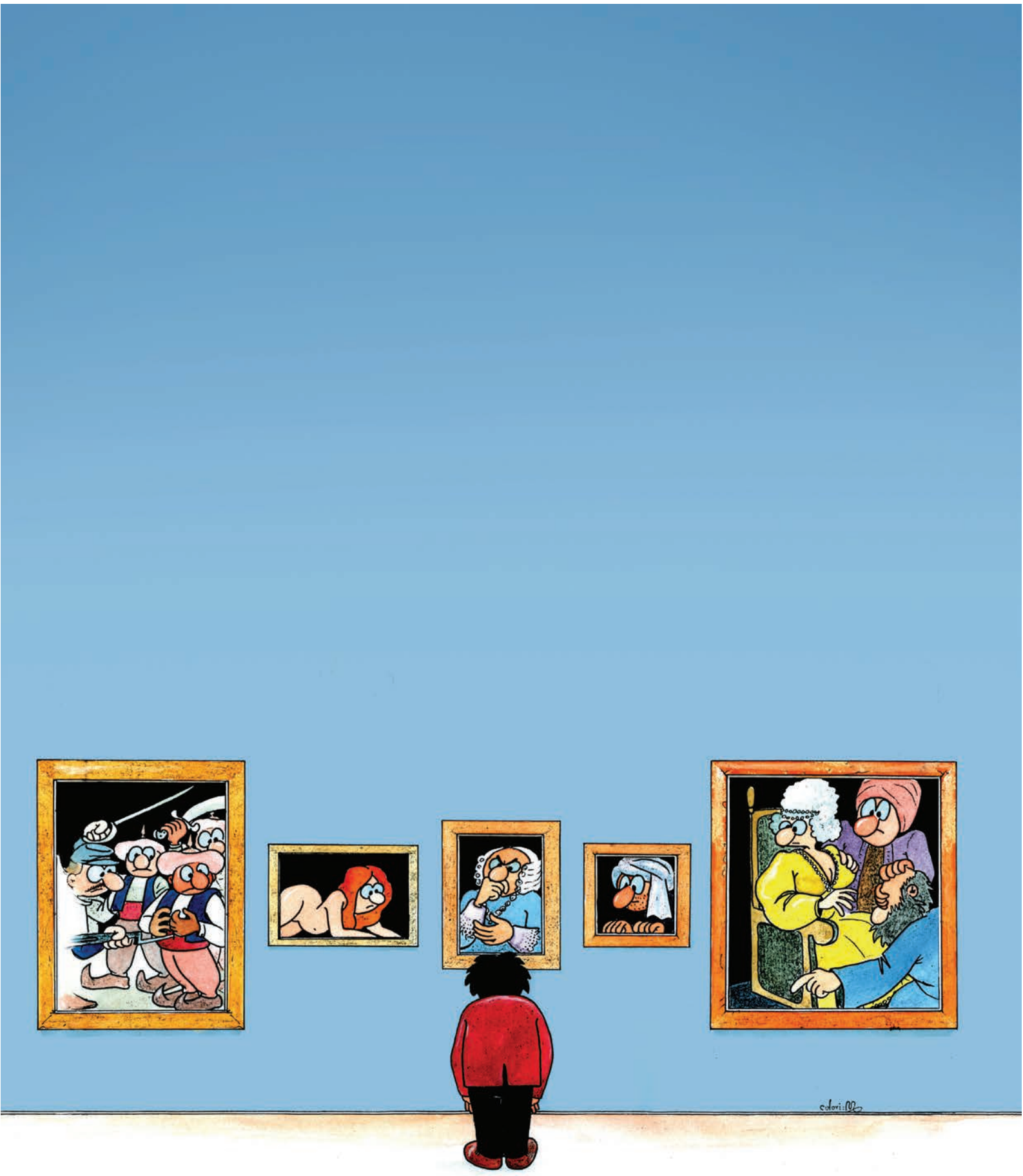

V. IORDACHE